

တကရာမင်းဝေ
ဝေမူးသွင်

မိုး : ရာ ဘ သိ ပ တ် ပျို :

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပမာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်စိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသား မြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်ပီပွဲဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် ၄ ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

နိဗ္ဗာန်သစ် စာအုပ်တိုက်

အမှတ် ၃၈ (၃ လွှာ)၊ ၁၅၃ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဖုန်း - ၀၉၅၁၁၂၄၂၈

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၁၈၇၀၆၀၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၁၈၈၀၆၁၀
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးဝင်းသူရလွင် (အိမ်မက်အသစ်စာပေ) ၃၈၊ (၃ လွှာ)၊ ၁၅၃ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်	- ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာစုံပုံနှိပ်တိုက်) ၁၈၄(B)၊ ၃၁လမ်း(အထက်)၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
မျက်နှာဖုံး	- Entt Bwai, W!
အတွင်းပန်းချီ	- Ko Ye', Co Htet
ပုံနှိပ်ခြင်း	- ပထမအကြိမ် အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်
အုပ်ရေ	- ၁၀၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၃၅၀

တာရာမင်းဝေ၊ ဝေမှူးသွင်

မိုးရာသီပတ်ပျိုး

မာတိကာ

အမှာစာ

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် ၉

တာရာမင်းဝေ

၁။ ဝေသာလီပတ်ပျိုး (အအုပ်ပိုင်) ၁၇

၂။ ကျွန်တော်နှင့် သိပ္ပံမှတ်စုများ ၂၇

၃။ ကျွန်တော်နှင့် မြူနင်းဝေသောညများ ၅၃

ဝေမှုသွင်

၄။ မအောင်မြင်သော ဆင်စွယ်ရောင်အလွမ်းများ ၇၅

၅။ ရှေးဟောင်းဗိုင်းရပ်(စ်)တစ်ကောင်၏အစာ ၁၀၃

၆။ မိုးရာသီလွမ်းချင်း ၁၂၉

သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်ကျွန်တော်
(အမှာစာ)

[၁]

သူ့ကို ရွှေဘုန်းဟု နိးစပ်သူတွေက သိကြသည်။ သူ့
နာမည်ရင်း မဟုတ်။ သူ့နာမည်ရင်းက ညီညီ။ ရွှေဘုန်း
ဆိုတာက သူ အရင်က ကဗျာရေးခဲ့သော ရွှေဘုန်းလူဆိုသည့်
နာမည်ကို အဖျားဆွတ်ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပရိသတ်နှင့်
အများသိကြသော နာမည်က တာရာမင်းဝေ။

သူနှင့်ကျွန်တော် သိကျွမ်းတာ ပြန်တွက်ကြည့်လျှင်
အနှစ် နှစ်ဆယ် ပြည့်တော့မည်။ သူ့ကို မသိခင်ကာလ
အတော်ကြာကပင် တောင်ဥက္ကလာ လူငယ်ကဗျာအုပ်စုထဲက
သူ့အစ်ကို ဒတ္တကို သိခဲ့သည်။ နောက်တော့ တကယ်တွဲဖြစ်ခဲ့
တာက သူနှင့်။ သရဖူမဂ္ဂဇင်း (ကိုငြိမ်းအေးအိမ်)ကိုင်သော
နှစ်များတွင် ထိုနေရာ၌ မော်ဒန်အနုပညာစာပေကို တပ်မက်

သူ လူကြီးလူငယ်တွေ ဆုံကြရာ၊ အလုပ်လုပ်ကြရာတွင် သူသည် အရေးပါသောနေရာက ပါခဲ့သည်။ နောက်တစ် ယောက်က မင်းခိုက်စိုးစန်။

သရဖူမဂ္ဂဇင်း ရုပ်ဆိုင်းလိုက်သည်။ သူသည် အောင်မြင် ကျော်ကြားသော လုံးချင်းဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်လာ၏။ သူ ကဗျာတွေ မတွေ့ရတော့။ စူးစူးရဲရဲရှိသော သူ့ဝတ္ထုတို့တွေ ကိုလည်း အဖတ်ရကျသွားသည်။ ဤနှစ်ကာလများအတွင်း သူ့ရုပ်ပုံလွှာများမှာ အမြန်ပြသော ရုပ်ရှင်ဖလင်ကွက်တွေလို တဖျတ်ဖျတ်ပြောင်းလဲသွားသည်။ စူပါစာရေးဆရာ၊ အိမ်ထောင် သည်၊ ကလေးအဖေ၊ ပြီးတော့ အရက်စွဲသူ။ (ကျွန်တော်တို့ စတင်တွေ့စဉ်က သူသည် အရက်သောက်တတ်သူ မဟုတ်။ သူများတွေ အရက်သောက်တာကို ဘေးမှထိုင်ကြည့်ခဲ့သူ။) သူနှင့် ကျွန်တော် သိပ်မတွေ့ဖြစ်။ တွေ့လျှင်လည်း သူ့ပုံစံက အားရစရာမရှိ။ အသားက ပွယောင်းယောင်း၊ ပါးကဖောင်း ဖောင်း။ ကျွန်တော်ကလည်း လူတတ်ကြီးလုပ်ကာ ဆုံးမ စကားတွေသာတွေ့ များများပြောတတ်သူမဟုတ်။ တကယ် တော့လည်း သူသည် ဆုံးမစကားပြောဖို့မလိုအောင် အသိဉာဏ် ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။ အရက်သည်လည်း သူ့ရွေးချယ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ကာ သူ့တွင် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်လည်း

ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပေသည်။ (ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ဖျက်ဆီးနိုင်သော အရာမှန်သမျှ မည်မျှလုံလောက်သော
အကြောင်းပြချက် ရှိပါစေ လက်ခံနိုင်သူမဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို သတ်သေသူများကို အရင်က အံ့ဩနေခဲ့သည်။ ယခုတော့
မအံ့ဩတော့။ အနုစား စိတ်ရောဂါရှင်များဟု သိထားခဲ့ပြီ။)

သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော်က ညီလိုချစ်ခင်သဖြင့် မျှော်လင့်
ချက်မကုန်ဆုံး။ သူသည် ချောက်ထဲခုန်ချလောက်အောင်
မိုက်တွင်းနက်သူ မဟုတ်။ သူပြန်လာမည်ဟု ကျွန်တော်
ယုံနေသည်။ ပိုက်ဆံရတာလည်း ရေးပေါ့။ လောကမှာ
ငွေကလည်း အရေးကြီးတာပဲ။ တခြားရေးစရာတွေလည်း
ရေးပေါ့။ ရေးစရာတွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။ အနုပညာကိစ္စတွေ။
(မော်ဒန်နဲ့ ပို့စ်မော်ဒန် သဘောတရားတွေ၊ ဝတ္ထုတိုရှည်
တွေ။) ပြီးတော့ လိုအပ်နေတဲ့ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး
စာပေတွေ။ ဘာလို့ အချိန်တွေ ခွန်အားတွေကို ဘာ
မဟုတ်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ ဖြုန်းတီးပစ်ရမှာလဲ။

[၂]

သူ့နာမည်ရင်းက ကောင်းထက်။ သူနှင့် ကျွန်တော်
ရင်းနှီးခဲ့တာလည်း ဆယ်စုနှစ်တစ်ခု မကတော့။ ပြည်က

ဆိုတာနှင့် ကျွန်တော် ခင်သွားသည်။ (ကျွန်တော့်အမေက ပြည်ဇာတိဖြစ်သည်။) ပြီးတော့ ပြည်က သုခမိန်လှိုင်၊ မောင် ချောနွယ်၊ ကိုဆွေ၊ ချမ်းငြိမ်းအေးကအစ သရဝဏ်တို့၊ တိုးနှောင်မိုးတို့အထိ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကို ကျွန်တော် သဘောကျသည့်အချက်က အနုပညာ ဇာနည် ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကဗျာတချို့တွင် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဖြစ်နေတာ တွေ့ရသည်။ သူ့မှာ ဝတ္ထုတိုကောင်းကောင်း တချို့ရှိသည်။

သူက ခေတ်လူငယ်စရိုက် အပြည့်ရှိသည်။ ကျွန်တော် တို့နှင့် ဆက်ဆံတာကလွဲလို့ အပြင်မှာ ထောင့်မကျိုး။ မာဆတ်ဆတ်။ အခြေခံစိတ်ရင်းကောင်းလေးရှိသည်။ တချို့ အချက်တွေက ကျွန်တော်နှင့် အတော်တူသည်။ အိမ်ပြေး ကျောင်းပြေး ဖြစ်ခဲ့သည်။ လိမ္မာသော သားသမီးမဟုတ်။ (ဒါက မျိုးဆက်ကွာဟတတ်မှု ပြဿနာ။) အခုတော့ တော် တော်အဆင်ပြေလာသည်။ သူ့အသက်ကြီးလာတာလည်း ပါသည်။ ရောင်းတမ်းဝင် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာတာလည်း ပါသည်။ အရင်ကတော့ ငွေလိုတိုင်း မိခင်တွေရှိရာ ပြည်ပြန် သွားကာ လက်ဖြန့်ရသည်။ (အခုလည်း လက်ဖြန့်တာတော့ လွတ်သေးဟန်မတူ။) အရင်က ထမင်းငတ်တဲ့အလုပ်ဟု

အထင်သေးသော မိဘတွေကလည်း စာရေး၍ ငွေချာပြ နိုင်သော သားကို အနည်းအကျဉ်း အထင်ကြီးလာဟန်တူ၏။

ဒီကောင်က နဂိုကတည်းက သူငွေးသား၊ တစ်ဦးတည်း သောသား၊ အစ်ကိုအကြီးဆုံးဘဝကလာတော့ အသုံးကြီး သည်။ အဖြုန်းလည်းကြီးသည်။ ယခု ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံး ပွဲက ဒီကောင်ကို ဘယ်လောက်နှိပ်စက်ဦးမည်မသိ။ ဒီကောင် ကျွန်တော်နှင့် မတူတာက ကောင်မလေးတွေနှင့် လောင်း ကစားအပေါ် တပ်မက်မှုလွန်ကဲခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို တည် တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိစေချင်သဖြင့် နောက်ဆုံးတွေ့စဉ်ကပင် “အိမ်ထောင်ပြုတော့”လို့ ပြောခဲ့သေးသည်။ တစ်ခု ဒီကောင် ကောင်းတာက ကဗျာဆရာတွေထဲ ထဲထဲဝင်ဝင်ရှိတာ၊ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ကဗျာတွေ အဆက်မပြတ်ရေးနိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေသောအချက်ဖြစ်၏။ သူ့ကဗျာစာအုပ် တွေ ခပ်စိပ်စိပ်ထုတ်သည်။ ထုတ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာတွေလည်း ရှိသည်။ ဤနှစ်များအတွင်း ကဗျာကို မျက်ခြည်ပြတ် သည်မရှိ။ ကဗျာ၏ ကောင်းမြတ်ခြင်းကို သူတန်ဖိုးထားတာ၊ အတော်အတန်သိတာ သေချာသည်။ သူ့ဝတ္ထုတွေကိုတော့ အားမရသေး။ (ရောင်းတန်းဝင် အချစ်ဝတ္ထုလှိုင်း၌ သူသည် သူဟန်ဖြင့်သူ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်

နေတာက အားကောင်းသော မော်ဒန်ဝတ္ထုတိုများဖြစ်သည်။) ဒီဘက်တွင် သူ သိပ်အာရုံမစိုက်နိုင်ဟုထင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မော်ဒန်ဝတ္ထုတိုရေးသူ လူငယ်များ သိသိသာသာ ထွန်းကားလာတာ မတွေ့ရ။ ဘာကြောင့်များလဲ။ အချိန်ယူကာ အဖြေရှာကြည့်လျှင် အဖြေတစ်ခုခုကို တွေ့နိုင်လေမလားမသိ။

[၃]

အခု သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းကာ ဝတ္ထုတိုစုပေါင်းစာအုပ်ကလေးထုတ်ဖို့ ပြင်တော့ ကျွန်တော် အမှာစာရေးဖို့ တာဝန်ကျလာသည်။ ဝတ္ထုတိုဟုဆိုသော်လည်း အတော်အတန်ရှည်သော ဝတ္ထုတို(ဝတ္ထုလတ်ဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။) တွေလည်းပါသည်။ အဓိကကတော့ ဤစာအုပ်မှာ ရောင်းတန်းဝင်သူတို့နှစ်ဦး၏ ပရိသတ်များအတွက် ရည်ရွယ်ဟန်ရှိသည်။ တာရာမင်းဝေ၏ “ကျွန်တော်နှင့် မြူနှင်းဝေသောညများ”နှင့် ဝေမျိုးသွင်၏ “မအောင်မြင်သော ဆင်စွယ်ရောင်အလွမ်းများ”မှာ ထိုသို့သော ပရိသတ်အကြိုက် ဝတ္ထုများဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ဦး၏ မတူသောရေးဟန်နှင့် မတူသော တင်ပြပုံတွေကို ယှဉ်တွဲလေ့လာရတာ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုလို

ဖြစ်နေသည်။

ဝေမှူးသွင်၏ အခြားဝတ္ထုလတ်တစ်ပုဒ်မှာ ထိုအမျိုးအစားဝတ္ထုဟုပင် သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း “ရှေးဟောင်းဗိုင်းရပ်စ်တစ်ကောင်၏အစာ”ဆိုသော အမည်က ဆန်းနေသလိုလိုရှိနေသည်။ မော်ဒန်ဘက်ကို ယိမ်းညွတ်ချင်တာလား။ ဖတ်ကြည့်တော့လည်း ဘာကိုဆိုချင်တာမှန်းကောင်းကောင်းသဘောမပေါက်။ အိပ်မက်တွေ (အသေကောင် အရိုးစုတွေအကြောင်း) မက်တတ်သော ဆရာဝန်သမီး သင်္ချာဘွဲ့ရကောင်မလေးနှင့် မအောင်မြင်ခဲ့သော Band တစ်ခုမှ ဂီတသမား လူထွက်၊ အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ဆရာလေးတို့အကြောင်း။ နောက် ဘာတွေဖြစ်သလဲ။ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြားမဖြစ်။ ကောင်မလေးက တက္ကသိုလ်တက်ကတည်းက စ၊မက်ခဲ့သော အိပ်မက်တွေကို ငါးရက်ခြား ဆက်မက်နေသည်။ တစ်ခါမက်လျှင် သုံးနာရီကြာသည်ဆို၏။ (တကယ်တော့ အိပ်မက်ဆိုသည်မှာ စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းမျှသာ ကြာသောအရာဖြစ်သည်။ သုံးနာရီကြာသော အိပ်မက်မရှိ။ ဘယ်သူမှ ထိုမျှကြာအောင် အိပ်မက်မမက်နိုင်။ နတ်တွေ၊ သိကြားတွေသေလျှင် အရိုးတွေကျန်မနေ။ ရုပ်နုဖြစ်၍၊ ကံရုပ်ဖြစ်၍ စုတေစိတ်ကျလျှင် ရုပ်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ပျောက်

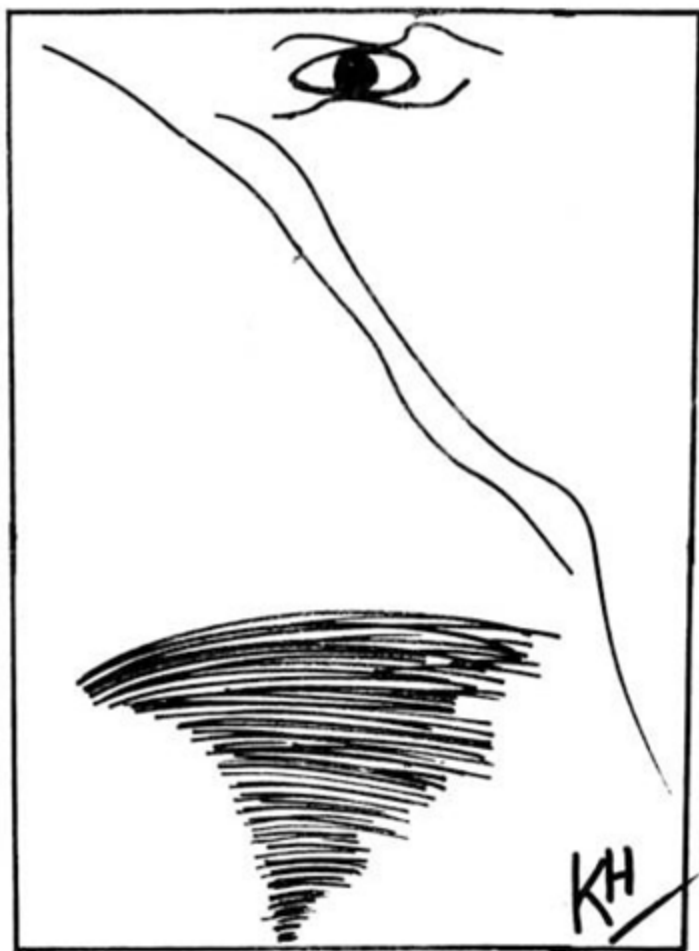
သွား၏။) ထားပါတော့။ ယုတ္တိဗေဒပေတံနှင့် မတိုင်းဘူးပဲ ထား၊ ဝတ္ထုနှင့် နာမည်က ဆက်စပ်မရ။

တာရာမင်းဝေ၏ 'ဝေသာလီပတ်ပျိုး'နှင့် ဝေမှူးသွင်၏ 'မိုးရာသီလွမ်းချင်း' ဝတ္ထုတိုလေးနှစ်ပုဒ်ကတော့ သူတို့ရေးခဲ့သော မော်ဒန်အမျိုးအစား ဝတ္ထုတိုလေးနှစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ မော်ဒန်ဝတ္ထုတို့ သဘာဝအတိုင်း တွေးတောစရာလေးတွေပါ၍ နှစ်သက်စဖွယ်ကောင်းပါသည်။

ချစ်ခင်လေးစားချက် . . .

သစ္စာနီ

(၂၀၀၆၊ ဇွန်)

ဝေသာလီပတ်ပျိုး [အအုပ်ပိုဒ်]

ကိုယ့်ကိုယ်ကို သီချင်းလို့ ဘယ်တော့မှမပြောဘူး။
စောင်းညှင်းလိုနဲ့ပြရတာ ခက်တယ်။ ဟိုရှေ့က ရွဲခိုးစာရေး
ဆရာမ၊ ငါ့ကို ကွတတကြီးလှမ်းပြုံးပြတယ်။ စိတ်နဲ့ရှုကြည့်
လိုက်တော့ နံတယ်။ အေးပါဗျာ . . . ဒီစကားကို ဒီနေရာမှာပဲ
ထားပါ။ သူ့ဘာသာ ဘတ်စ်ကား စီးသွားပါလိမ့်မယ်။
နှစ်နာရီကျရင် ပြန်မယ်။ အခု နေမဝင်သေးဘူး။ ရပါတယ်။
ကျွန်တော့်ကို ကုန်အောင် မစားလိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။

အနုပညာက စကားပြောတယ်တဲ့။ သွားစမ်း။ ခင်ဗျား
တို့ရဲ့ အိမ်သာထဲမှာ ဒီလူ့ကိုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကျင်ကြီး
စွန့်ခွင့်မပေးတာလဲ။ စာတတ်ပေတတ်ကြီးတွေ။ ငါးမျှား
ချိတ်ကို 'လ' ပုံသဏ္ဍာန်ရိုက်နှိပ်ပြီး ငါးမျှားနေတယ်။

ကောင်းကင်ပွင့်ပြီလား။ သဲကန္တာရပြီးတော့ ဘာမှ မသဲကွဲဘူး။ မှုန်ဝါးဝါးနွေရာသီတွေ ငါ့အတွက် များနေပြီ။ ဘယ်သင်္ဘောရဲ့ ကိုယ်ထည်နဲ့မှ မတူဘူး။ ပင်လယ်ထဲမှာ ကူးမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကောင်မလေးရယ် တစ်ခါတလေ ကမ်းစပ်မှာ 'ငန်'ချင်တယ်။

ရယ်မောမနေနဲ့။ ရယ်တိုင်းကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလို့ ဒေါ်သိန်းစိန်က ပြောတယ်။ လည်ပင်းမှာ အရစ်အရစ်တွေနဲ့ ဝတ္ထု။ သွား။ ဆွဲလွင့်ပစ်ပြီးမှ နည်းနည်းအားနာသွားတယ်။ သူလည်း ဘဝမှာ၊ ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ ပြည့်ချင်ရှာမယ်။ ငါမှားသွားတယ်။

တြိဂံကြီးက ဟီးလေးဟားလားနဲ့။ ငါ့ကို လေးထောင့် မတ်မတ်ရပ်ပြတယ်။ ကြက်ဖလို အတက်ထွက်နေတဲ့ ရွာမှာ ငါမပျော်ဘူး။ ငါမပျော်တာကို သူ မသိတဲ့အကြောင်း သူ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူက နေထွက်တိုင်းမှာ “အောက်အီးအီး အွတ်”လို့ အော်တယ်။ ရှေ့က သားသယ်မနို့ရည်တွေ စီးကျ နေတယ်။ အိုအေ့ အေ့ သမီးလေး။ နင်နဲ့ငါ နက္ခတ်တစ်လုံး စာဝေးခဲ့ပြီ။

“လမ်း” . . . တဲ့။ ဟိုကွေ့ဒီကွေ့နဲ့ သူ့ဘာသာသူ လွမ်း နေတယ်။ တော်တော့။ တော်တော့။ ရေလှိုင်းတွေ တစ်ကျော့

နှစ်ကျော့ တေးကိုသီတာ ဘယ်သူ တာဝန်ယူမှာလဲ။ အစိတ်
အပိုင်းတွေ။ သူတို့ကို ဘယ်သူက စိတ်ပိုင်းထားမှန်းမသိတဲ့
အစိတ်အပိုင်းတွေ . . . ။ ပေကပ်ကပ်နဲ့ ကြပ်နေကြတယ်။

ခင်ဗျားမှာ ဘာဖြစ်လို့ မီးမလာတာလဲ။ နှလုံးသားနဲ့
ထွန်းကြည့်ပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားဆီမှာ မိတာခ
တောင်းရတော့ စိတ်ညစ်တာပေါ့။ တော်တော်ပျင်းစရာ
ကောင်းတဲ့ ပန်းချီကား။ ရပ် . . . ရပ် . . . ။ ယတြာခြေပစ်ရ
မယ်။ ကျွန်တော်သာ 'အရောင်'ဆိုရင် သူ့ကိုမမြင်ရအောင်
'မှောင်'ပစ်လိုက်မယ်။ စိတ်ဆိုးတယ်။ လျှာကိုပတ်တီးစည်းပြီး
စကားလာမပြောနဲ့။ နား 'ကလစ်' 'ကလစ်' ဖြစ်တယ်။

ချိန်ခွင်နဲ့ချိန်စမ်းပါ။ ထုံးစံအတိုင်း အားမနာပါးမနာ
ပေါ့။ "ပန်းတွေရယ် . . . အားလုံး 'စံပယ်'ဖြစ်လိုက်ပါတော့"
လို့ ညည်းဖူးတယ်။ ဘယ်ကလာ အမေရယ်။ ကျွန်တော့်မှာ
အဖြူတွေ ဒေါင်လိုက်ကြီး . . . ။ ကျွန်တော့်ဇာတာရော ရှိသေး
လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အချိုးမပြေကြောင်း မနေ့က သိလိုက်
တယ်။ ကျွန်တော့်ကို မီးပူတိုက်ပေးပါ။

ဟိုးဟိုး အမေ။ ဒီဘက်က 'လူ'တွေ။ ဟိုဘက်က
'လောက'။ မေမေပလပ်ပေါက်မှားနေတယ်။ အိမ်ရှေ့က

အဲဒီတရားဟောဆရာ၊ တစ်နေ့တခြား 'ငါးမန်းစွယ်' ရုပ် ပေါက်လာတယ်။ မေမေရယ်၊ 'သူ့ကြီးက . . . ထောင်လွှား မောက်မာတယ်။

ဘာလို့များ သူ့ကိုယ်သူ အလွှာလိုက်ဖြစ်ချင်ရလဲ မသိဘူး။ ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကြက်သွန်က 'မွန်'စေရမယ်။ စောင့်ကြည့်ပါဦး။ ခွေးခြေပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့လူက . . . ခွေးကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်ဖို့ပြင်တယ်။ အဲဒီမိန်းမ . . . နှာခေါင်း အောက်မှာ 'ဆင်ဆာ'မိသွားတယ်။

သူ . . . ကိုယ်ဟန်ပြတယ်။ ပြတယ်။ ပြတယ်။ တော်တော်ပြတယ်။ လှပါတယ် . . . ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ သူ့ကိုယ်သူ ရေလောင်းချမသွားဘူး။ အားလုံးက ပေါလော မျှောနေတယ်။ အဲဒါ ခက်တာပေါ့။ ဘယ်ကိုရောက်မှန်း မသိဘဲ လှေကားဆိုရင် ကိုယ်က တက်တက်သွားချင်တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ မာနက "ညိုမြ" လုပ်လို့။ 'ဇစ်'ပိတ်ထားစမ်း။

ဝါးသေနတ်က . . . 'တဒက်ဒက်'ပစ်သလိုပဲ ဓာတ်ပုံကို ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကိုမှ ဓာတ်ပုံထပ်ရိုက်ရတယ်။ အနုပညာ ဆိုတာ တော်တော်ပွားယူရတဲ့ 'ကော်ပီ'လား။ နဖူးစာ လာ မရေးပါနဲ့။ တကယ်ဆိုရင် ရင်ဘတ်မှာရေးပါ။ ပြန်ငဲ့ဖတ်ပြီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဖူးပွင့်ချင်တာပေါ့။

စိတ်မရှည်တဲ့နေ့ဆိုတာ ရှိကြမှာပါ။ ကျွန်တော် စိတ်
မရှည်ခဲ့ဘူး။ စိတ်မရှည်လို့ စိတ်မရှည်ကြောင်းကို စိတ်မရှည်
စွာ ကျွန်တော်ပြောရင် 'ခင်ဗျားက စိတ်ရှည်ပါ။ ဟိုလူ
အားနာတယ်။ အားနာတယ်။ အားနာတယ်။ ရိုင်းတာက
ကျွန်တော်ပါ။ ဒါပေမယ့် . . . သူ ယဉ်ကျေးတာက ကျွန်တော့်
ကို အငွေ့နဲ့ ထိခိုက်တယ်။

ဖူးပြီးပွင့်တဲ့ပန်းလို့ပြောတာပဲ။ ပြောတာပဲ။ ပြောကြ
တာပဲလေ။ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ နွမ်းဖို့လိုင်စင် ကြိုယူ
တယ်။ 'တယော' ကိုင်ပြီး လာမကြည့်နဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် ကြိုးတပ်တီးခတ်နေတာ 'မိုးစက်' ရာသီ (၆၀)
ရှိပြီ။ စူးရှ။ စူးရှ။

ရပါတယ် ကောင်မလေးရယ်။ လက်ပိုက်ရပ်ရတာ ငါ့
အတွက် ရှိနေပါပြီ။ အပမ်းမကြီးပါဘူး။ ကိုယ့်လက်
ကိုယ်ပိုက်ရပ်ရတာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိပါတယ်။ နင့်မာမီရဲ့
နှလုံးရောဂါကို ငါခွင့်လွှတ်တယ်။ ကောက်တိကောက်
ကွေး . . . ။ ကိုဒတ္တရေ အဲဒီ ကကြီး၊ ခခွေးကလေး အိမ်ကို
ပြေးပါစေတော့။

အရပ်ရွာမုက်နွာ မလှည့်ချင်ပါနဲ့ဗျာ။ ဘာကိစ္စ . . .
'လေညွှန်တံ' လုပ်ချင်ရတာလဲ။ ကျွန်တော်ဟာ ဘုန်းတော်

ကြီးဆိုပါစို့။ ဘယ်ကိုသွားသွား . . . ၃၁ ဘုံထဲက ခင်ဗျား
လွတ်မသွားပါဘူး။ ရှု . . . ရှေ့ကမိန်းမ သူ့ဆံပင်ကို 'လွဲ'နဲ့
ဖြိုးနေတယ်။ သွားပြီ . . . "ခွန်ကရက်ကရူလေးရှင်း" လုပ်
လိုက်ဦးမယ်။

တော်ပါကွယ်။ 'အဲဒီလိုပြောရပေါင်းများပြီ'လို့ ပြော
ရတာကိုက များလွန်းပါပြီ။ မိုးရှေ့ရောက်ရင် ပြောချင်တယ်။
ဖြိုးဖြိုးဖျစ်ဖျစ်။ မှတ်တိုင်တွေတွေ့လား။ ဘတ်စ်ကားဆိုရင်
ခင်ဗျား ရပ်လို့ရတယ်။ အခုတော့ . . . ဝမ်းနည်းပါတယ်။
အများကြီးဝမ်းနည်းပါတယ်။

နွားလှည်းကြီးပါ။ သေချာပါတယ်။ ဘောလုံးပွဲကြေညာ
သူလို ကြေညာရရင် ထိချက်မှန်ပြီး ကန်ချက်လွဲတဲ့ နွားလှည်း
ကြီးပါ။ သူ့အမေနို့ကို လာစို့နေတယ်။ မိဘမေတ္တာ။ မိဘ
မေတ္တာ . . . ။ "ပုခက်လွဲ"သောလက်ဟာ၊ ကမ္ဘာကိုအုပ်စိုး
တယ်။ သာဓကတက ဘာကြောင့် ကျန်ခဲ့သလဲမသိဘူး။

ခင်ဗျားလို့ 'ဘေးထိုင်ဘုပြော'ရတာ မခက်ပါဘူး။
ခက်တာက ဘေးမှာထိုင်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရှိပါဘူး။
'ဘု'လည်း မပြောချင်ပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျားပါးစပ်ထဲမှာ ခိုးလိုး
ခုလု အရင်ဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စပါ။ မိသားစုကော နေကောင်းကြ

ရဲ့လား။ ဟိုတုန်းကလို 'ထွန်းအိန္ဒြိဗို' အကြောင်းတွေ ဘာတွေ ပြောသေးလား။ အေးဗျာ . . . မနွေက နေသာတယ်။

ဆရာကြီးမို့လို့လည်း သည်းခံခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်နှစ် ဒီဂရီရှိသလဲလို့ သူ့ကျင်တွယ်နဲ့ချိန်တယ်။ ကျွန်တော် မှိန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သူ့တံတွေးကြီး မျှီချတာပေါ့။ ပြီးမှပြောတယ် (ဝမ်းသာအားရ) အေး . . . ဟေးဟေး . . . မင်း . . . လို့သေးတယ်။ (သူပိုနေတယ်) ဟဲဟဲဟဲ။

မှန်ပြောင်းနဲ့ လာမကြည့်နဲ့။ ခင်ဗျားဘာသာ ဝယ်ထားတဲ့ အပေါက်ထဲ ခင်ဗျားဘာသာ ချောင်းကြည့်။ ကျွန်တော်မပါဘူး။ သူ မသိပါဘူး။ ဘယ်သူမှမပါဘူး။ ခင်ဗျားပဲပါတယ်။ မှန်ပြောင်းတောင် မပါဘူး။ တတ်နိုင်ရင် ဘယ်သူကမှ ကြေးစားမလုပ်ချင်ဘူး။ မကောင်းပါဘူး။ ပြောရတာလည်း ရနံ့တွေ ပျာပျာသလဲနဲ့။

မိုးထိတိုက်ပေါ်မှာ သူမ နေတယ်။ လူညာမကြီးပေါ့ကွယ်။ မိုးလည်း တကယ်မထိတဲ့ တိုက်ကြီးကို မိုးထိတိုက်လို့ပြောတယ်။ ဩော် . . . အဲဒါ ကိုငြိမ်းရဲ့ကားလား။ ကျွန်တော့်ကို ခဏခဏ ကျော်သွားဖူးမှာပေါ့။ ဟွန်းတီးတိုင်းတော့ ဘယ်ကြားပါ့မလဲ။ ကျွန်တော့်ခြေသံကကို နည်းနည်းကျယ်တယ်။

ကဲ... ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း ပြန်ကြစို့။ ဝေသာလီမြို့ရိုးကို မှီထိုင်ချင်တယ်ဆို။ နေလည်းစောင်းလှပြီ။ ခင်မေဝင်း...။ နိုင်ငံခြားကို ပါဆယ်ပို့ဖို့ ကြိုးတွေချည်လို့။ ပြီးရင်တော့ အားပါပြီ။ အိုကေ...။ တစ်နေ့နေ့တော့ သွားလို့ရပါပြီ။

ကျွန်တော်နှင့် သိပ္ပံပုဂ္ဂိုလ်များ

၁။ ABSOLUTE ZERO - ပကတိသုည

ဆင်းရဲတဲ့လူ အများကြီးကို ကျွန်တော် မြင်ဖူးတယ်။
တချို့ကလည်း ခြုံသံပါအောင် ညည်းတတ်ကြတယ်။ တချို့
ကတော့ ခပ်မာမာပဲ။ “ဆင်းရဲသားမာန”နဲ့ပဲ ဝဝဖြိုးဖြိုး
နေထိုင်ကြတယ်။

အဆိုတစ်ခုရှိတယ်။ “လူတိုင်းဟာ မွေးကာစကထက်
တော့ ပိုချမ်းသာကြတယ်”တဲ့။ အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။
လူက မွေးတုန်းက ဘာမှပါတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဘာမှမရှိဘူး။
အခု အင်မတန်ဆင်းရဲနေပါတယ်ဆိုတဲ့ လူကလည်း မွေးစက
ထက်တော့ ချမ်းသာတယ်။ အနည်းဆုံး ခါးဝတ်တော့ရှိမယ်။

ဘာမှမရှိအောင် ပကတိဆင်းရဲတဲ့လူကို ကျွန်တော်တော့ မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ အဲဒီလိုလူတွေကို ကျွန်တော်က “ပကတိ သုည” လို့ နာမည်ပေးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် “သုည” ဟာ လည်း တကယ်တမ်း သုညပီသလာရင် ရေးပြစရာ သင်္ကေတ (၀) တောင် မရှိဘူးလေ။ အဲဒါဆိုရင် သူ့ကို ဘယ်လိုသိရမလဲ။

အဲဒီလိုမျိုးပဲပေါ့။ တကယ်ဆင်းရဲတဲ့ “ပကတိ သုည” ဆင်းရဲသားကို ရှိနေရင်တောင် ကျွန်တော် တွေ့နိုင်ပါမလား။ စဉ်းစားစရာပဲ . . . ။

၂။ ACID RAIN - အက်ဆစ်မိုး

အက်ဆစ်မိုးတွေဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုတင်နင်းလာတဲ့ ဆိုက်ကားသမားက ပြောတယ်။ ဆိုက်ကားစီးနေတဲ့ ကျွန်တော်က ထီးဆောင်းထားပေမယ့် ဆိုက်ကားနင်းနေတဲ့သူကတော့ ဘာမှဆောင်းမထားဘူးလေ။ “မိုးမကြောက်ဘူးလား” လို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ “အက်ဆစ်မိုးမှ မဟုတ်တာပဲဗျာ” လို့ သူက ပြန်ဖြေတယ်။

၃။ ANTIMATTER - ဆန့်ကျင်ခြင်

လောကကြီးမှာ ခြင်တွေရှိသတဲ့။ သူတို့ကို တိုးဝင် တိုက်ဖျက်တဲ့ ဆန့်ကျင်ခြင်တွေလည်းရှိတယ်။ သူတို့ချင်း တွေ့ရင် ကြေပျက်သွားကြတယ်။ တစ်ခုကိုတစ်ခုက ချေမှုန်း ပစ်တယ်။ ခြင်မှုန်တစ်ခုရယ်၊ ဆန့်ကျင်ခြင်မှုန်တစ်ခုရယ်ဟာ ခမ်းခမ်းနားနား ဝင်းဝင်းလက်လက်နဲ့ပဲ တိုက်ဖျက်ပျောက် ကွယ်သွားကြတယ်။

အာရုံထဲမှာ မြင်ကြည့်မိတယ်။ အတော်လှမှာပဲ။ ရှက် သလိုလည်း ခံစားရတယ်။ လူတွေနဲ့ယှဉ်တွေးမိလို့ပါ။

လူ့လောကမှာလည်း လူတွေရယ်၊ ဆန့်ကျင်လူတွေရယ် ရှိတယ်။ ဆန့်ကျင်လူတွေက ဆန့်ကျင်ခြင်တွေလို မဟုတ် ဘူး။ စကားတွေလျှောက်ပြောတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အကောင်းမမြင်ဘူး။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလှတဲ့ရုပ်၊ နာမ် အတွဲကြီးတွေပေါ့။

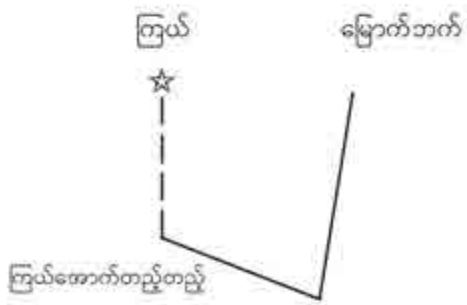
အဲဒီဆန့်ကျင်လူတွေဟာ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ အချို့ အချို့သောလူတွေကို ကိုက်စားဖျက်ဆီးနိုင်အောင် ကြိုးစား တယ်။ ဆန့်ကျင်ခြင်တွေလို ခမ်းနားဝင်းလက်စွာ တိုက်ခိုက် လာခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘူး။ စုတ်ပြတ်မည်းမှောင်စွာ တိုက်ခိုက် တတ်ကြတယ်။

သူတို့ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မောင်းထုတ်လို့လည်း မရဘူး။ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး။ “လူ” ရှိနေရင် သူတို့လည်း ရှိနေမှာပဲ။ သဘာဝပဲလေ . . . ။

၄။ ARIMUTH - ကြယ်တာရာထောင့်ချိုး

လူရဲ့ မြောက်ဘက်တည့်တည့်ကို မျဉ်းဖြောင့်တစ်ခု ဆွဲလိုက်။ ကြယ်ရဲ့အောက်တည့်တည့် အမှတ်ကိုယူ။ ပြီးတော့ လူနဲ့ဆက်လိုက်။ လူရဲ့တည်နေရာမှာ ထောင့်ချိုးတစ်ခု ဖြစ်လာမယ်။ ကျွန်တော်က ကြယ်ထောင့်ချိုးလို့ နာမည်ပေးထားတယ်။

အသေအချာ “တွက်”တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ယှဉ်းတဲ့ အခါ အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး ကျွန်တော် အဲဒီလို လုပ်ဖူး

တယ်။ ကြယ်တွေ၊ သင်္ချာသဘောတရားတွေနဲ့ ဆက်ဆံ
လုပ်ကိုင်ရတာမို့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြီးမြတ်လာသလိုတောင်
ခံစားရသေးတယ်။

ခင်ဗျားလည်း အားရင် လုပ်ကြည့်ပါလား . . . ။

၅။ ARTIFICIAL INTELEGENCE - ဉာဏ်တု

ဟိုနေ့က မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။
ကွန်ပျူတာတွေမှာ “ဉာဏ်တု” ကို ထည့်တော့မယ်တဲ့။
စာအုပ်ကိုဘေးချပြီး ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစား
နေမိတယ်။ ကွန်ပျူတာနဲ့ပတ်သက်မှ “ဉာဏ်တု” ရှိလာတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေမှာလည်း အစောကြီးကတည်းက
“ဉာဏ်တု” ရှိတယ်။

တချို့လူတွေမှာရှိတဲ့ဉာဏ်က အစစ်မဟုတ်ဘူး။
မွေးရာပါ အတုကြီး။ သူတို့ဉာဏ်နဲ့သူတို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။
သူများဉာဏ်နဲ့ ဖော်ထုတ်ထားတာတွေကိုပဲ အတုခိုးပြီး
လိုက်လုပ်နေရတယ်။

ကွန်ပျူတာကို “ဉာဏ်တု” တပ်ပေးတာ ကောင်း၊
မကောင်းတော့ ကျွန်တော်မပြောနိုင်ဘူး။ လူတွေမှာ ဉာဏ်တု
ရှိနေတာတော့ မကောင်းဘူး။

၆။ ASTEROID - မျက်နှာမဲ့ဂြိုဟ်

ဗေဒင်ဆရာကြီးက ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်ဇာတာက ဂြိုဟ်စီး ဂြိုဟ်နင်း အရမ်းကောင်းတယ်တဲ့။ ခုထိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆင်ပြေတယ်လို့ကို မထင်မိသေးဘူး။ အနှောင့်အယှက်၊ အပျက်အစီးတွေနဲ့ချည်းပဲ။

ဟိုတစ်နေ့ကမှ ရေဒီယိုနားထောင်ရင်း အတွေးတစ်ခု ရတယ်။ ကျွန်တော့်ဇာတာမှ “စီး” ထားတဲ့ ဂြိုဟ်တွေက မျက်နှာမဲ့ဂြိုဟ်တွေ ဖြစ်နေလို့နေမှာပေါ့။
ကြေကွဲရပါတယ်။

၇။ BIOSPHERE - ဇီဝဝန်းကျင်

သက်ရှိဇီဝရုပ်တွေရဲ့ နေထိုင်ရာဝန်းကျင်ကို “ဘိုင်အိုစဖီးယား”လို့ ခေါ်တယ်တဲ့။ ကမ္ဘာကြီးထဲမှာ မြေ၊ ရေ၊ လေထုတွေရှိတယ်။ အဲဒါမျိုးပေါ့။ ဒါဆိုရင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဇီဝ ဝန်းကျင်ဟာ ဘာဖြစ်မလဲ။ ငွေ၊ ရိက္ခာ၊ ကျော်ကြားမှု၊ လိင်ကိစ္စ အဲဒါတွေလား။ ဒါမှမဟုတ် မေတ္တာ၊ မျှော်လင့်ချက်၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား အဲဒါတွေလား။

၈။ BLACK HOLE - တွင်းနက်

ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဆင်းရဲတယ်။ တွင်းဆုံးကျနေပြီလို့ သူ့ကိုယ်သူ မကြာမကြာ ပြောလေ့ရှိတယ်။ နောက်တော့ သူ ချမ်းသာသွားပါတယ်။ ချမ်းသာဖို့အတွက်လည်း နည်းမျိုးစုံကို သူသုံးခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်။

ဆင်းရဲသားဘဝတုန်းကလို ကြည်လင်နွေးထွေးတဲ့ ရယ်သံမျိုးကို မရယ်နိုင်တော့ဘူး။ သောကတွေကို ငယ်ထိပ်မှာ ရွက်ထားရတယ်။ သူ့ဘာသာသူပဲသိတဲ့ ဒုက္ခတွေအများကြီးနဲ့ ဘဝသေနေလေရဲ့။

ဆင်းရဲသားဘဝတုန်းကလိုပဲ သူ့ . . . တွင်းဆုံးကျပြန်တယ်။ နိမ့်ဝပ်တဲ့ မြေပြင်ကတွင်းတော့မဟုတ်ဘူး။ မြင့်မားတဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်ကတွင်း။

သူမို့လို့ Black Hole ထဲ ဆင်းသွားတယ်။

၉။ COMET - ကြယ်တံခွန်

Comet ဆိုတာ “ဂရိ” ဘာသာနဲ့တော့ “ဆံရှည်ကြယ်” လို့ အဓိပ္ပာယ်ရသတဲ့။ သူတို့မှာ တိကျတဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ရှိတယ်။ ဦးခေါင်းပိုင်း၊ အတွင်းပိုင်းနဲ့ အမြီးပိုင်းဆိုပြီး သုံးပိုင်းရှိတယ်။

တချို့တွေက “ကြယ်တံခွန်” ကိုတုပြီး “လူတံခွန်”
ဖြစ်အောင်လုပ်ကြတယ်။ ဖြစ်သူတွေလည်းရှိရဲ့။ မဖြစ်သူတွေ
လည်းရှိရဲ့။ ဖြစ်သူတွေကတော့ ရင်ကော့ပြီး လမ်းလျှောက်
ထွက်လေ့ရှိတယ်။ “လူတံခွန်” မှန်းလည်း သိသာတယ်။
သူတို့မှာလည်း ဦးခေါင်းပိုင်း၊ အတွင်းပိုင်းနဲ့ အမြီးပိုင်းဆိုပြီး
အပိုင်းသုံးပိုင်းရှိတယ်။

၁၀။ DECIBEL - အသံယူနစ်တစ်မျိုး

နေ့ရှိသရွေ့ ကျွန်တော်တို့ ကြားနာထုတ်လွှင့်နေရသမျှ
အသံတွေကို ဒက်ဆီဘယ်လ်စနစ်နဲ့ တိုင်းတာရင် အောက်ပါ
အတိုင်း တွေ့ရတယ်တဲ့။

လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောခြင်း	15 - 30 db
နာရီတစ်ချက်ချက်မြည်သံ	20 - 40 db
စကားစမြည်ပြောခြင်း	30 - 60 db
ဒဇွကိုတေးသံ	105 - 115 db
မိုးခြိမ်းသံ	120 - 130 db
ပေါက်ကွဲသံ	120 - 140 db

ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ တချို့လူတွေရဲ့ အကြည့်

တွေ၊ တချို့လူတွေရဲ့ မျက်နှာတွေမှာလည်း “အသံ” တွေ ပါလာတတ်တယ်။ အဲဒီအသံတွေကို ဘယ်လိုတိုင်းတာမလဲ။

၁၁။ ENERGY - စွမ်းအင်

အလုပ်တစ်ခုကို ဆောင်ကျဉ်းပေးနိုင်စွမ်းတဲ့ စွမ်းအားကို “စွမ်းအင်”လို့ ခေါ်တယ်။ ညက ကျွန်တော်စားခဲ့တဲ့ ကန်စွန်း ရွက်ကြော်ဟာ ဘာအရသာမှ မရှိသလိုပဲ။ ကျွန်တော့်ကို စားမြိန်စေတဲ့စွမ်းအင် သူ့မှာ ပါမလာဘူး။ ဒီမနက်လည်း အဲဒီကန်စွန်းရွက်ကြော်ကိုပဲ ဆက်စားရဦးမယ်။

“စွမ်းအင်ကူးပြောင်းမှု”ဆိုတာ ရှိတတ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူးတယ်။ ဥပမာ-အလင်းစွမ်းအင်ကနေ အပူစွမ်းအင်ကို ပြောင်းတယ်။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ကလည်း တစ်မျိုးထွင်ရတော့မယ်။ “စွမ်းအင်ဘက်ပြောင်းမှု” လို့ ဆိုကြပါစို့။

နှုတ်မြိန်စေမယ့်စွမ်းအင်ကို ကန်စွန်းရွက်ပေါ်က ထုတ်ယူမယ့်အစား လျှာပေါ်ကပဲ ထုတ်ယူတော့မယ်။ မကောင်းတဲ့ ဟင်းတွေကို ကောင်းသယောင်စားတတ်ဖို့အတွက် ကိုယ့်လျှာမှာပဲ စွမ်းအင်တစ်ခုခု တပ်ပေးရတော့မယ်။

၁၂။ ENTROPY - နောက်ဆုံးအခြေအနေတစ်မျိုး

အမြင်ကျယ်တဲ့လူတွေကို ကျွန်တော် သဘောကျတယ်။ တိုးတက်ထက်မြက်တဲ့ လူတွေနဲ့တွေ့ရင်လည်း အရမ်း စိတ်အားတက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကပ်သီးကပ်သပ်နိုင်တဲ့ တချို့လူတွေကိုလည်း ကျွန်တော် တွေ့ဖူးတယ်။ သူတို့စွဲကိုင် ထားတဲ့ အယူအဆကလွဲရင် ကျန်တဲ့ အယူအဆတွေကို အမှားလို့ထင်တယ်။

အတွေ့အဆုံများလာ၊ မှတ်ရပြုရ များလာတဲ့အခါ မှာ အဲဒီလူတွေကို ကျွန်တော်က “အင်ထရိုပီ” လို့ သင်္ကေတ ပြုလိုက်တယ်။ “အင်ထရိုပီ” ဆိုတာက ပြောင်းလဲမှုမရှိနိုင် တော့တဲ့အဆုံးစွန်အခြေအနေလေ။ သူတို့ကို ပြောင်းလဲအောင် (ဒါမှမဟုတ်) အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုကို သူတို့လက်ခံအောင် ဘယ်လိုမှ လုပ်လို့မရတော့ဘူး။

၁၃။ EVOLUTION - ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်

ဒါဝင်ရဲ့ “အီပေါ်လူးရှင်း” သီအိုရီအရ လူဟာ မျောက်ဝံ က ဆင်းသက်လာတာတဲ့။ လက်ရှိအခြေအနေမှာ ကျွန် တော်ဟာ နာမည်လေး အထိုက်အလျောက် ရနေတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဆရာတစ်ယောက်က “မင်း လူဖြစ်ပြီ

ပေါ့ကွာ”လို့ ကျောသပ်ပြီး ပြောသွားတယ်။

သူ့စကားအတိုင်းဆို ဒီအခြေအနေမတိုင်ခင် အစောပိုင်း
ကာလတွေမှာ ကျွန်တော်ဟာ လူမဖြစ်သေးဘူးပေါ့။ (တစ်
နည်း) မျောက်ဖြစ်နေဆဲပေါ့။

လူဟာ မျောက်ကနေ ဆင်းသက်လာရုံတင် မဟုတ်ဘူး။
လူ့ဘဝထဲမှာကို မျောက်ဘဝတစ်ပိုင်း ပါနေတယ်။

၁၄။ EXPANDING UNIVERSE - ပြန့်ကားစကြာဝဠာ

အနန္တစကြာဝဠာကြီးဟာ ပြန့်ကားနေတယ်တဲ့။ လူတွေ
ကတော့ မူလအရွယ်အစားအတိုင်း ဆက်ရှိနေရင် ခက်မယ်။
အချိုးအစားအရ အရမ်းကွာသွားလိမ့်မယ်။

“ကြို့ကယ်”ချင်လို့ သိပ်မရတော့ဘူး။

ဟုတ်တယ်လေ။ “ဘယ်နေ့လဲ၊ ဘယ်တော့လဲ”...။

၁၅။ GALAXY - မဟာစကြာဝဠာ

ဖြစ်နိုင်ရင် မဟာစကြာဝဠာထဲမှာ သွားနေမလားလို့ ကျွန်
တော် စဉ်းစားတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဝေခွဲမရ ဖြစ်စရာလေး
တွေလည်း ကြုံနေရတယ်။ မဟာစကြာဝဠာက အမျိုးမျိုးရှိ
တယ်လေ။

ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန် (Elliptical) စကြဝဠာထဲမှာဆိုရင် ကျွန်တော်လည်း ပုပုဝိုင်းဝိုင်း ရွေ့လျားနေရမှာပဲ။ ခရုပတ်ပုံသဏ္ဍာန် (Spiral) စကြဝဠာထဲမှာဆိုရင် အနုစိတ်ဆန်လွန်းလှတဲ့ ပတ်ချာလည် မျဉ်းကွေး၊ မျဉ်းကောက်တွေထဲမှာ ကျွန်တော် မူးနောက်နေနိုင်တယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်မမှန်တဲ့ စကြဝဠာ (Irregular) ထဲမှာကျတော့ ပိုဆိုးနိုင်ပါရော။

ဘာပုံပေါက်ပြီး ဘယ်လို ခုန်ပေါက်နေမိမယ်မှန်းကို မသိဘူး။

၁၆။ HEART ATTACK - နှလုံးအလုပ်ရပ်ဆိုင်းခြင်း

နှလုံးရပ်သွားတာကို Heart attack လို့ ခေါ်သတဲ့။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ရင်ခုန်ခဲ့၊ မျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ အရာတွေ ရှိတယ်။ သူ့အချိန်နဲ့သူ သူ့အရွယ်နဲ့သူတော့ အရေးကြီးခဲ့တာပဲ။

တချို့လည်း ဖြစ်မြောက်ခဲ့တယ်။ တချို့လည်း မဖြစ်မြောက်ခဲ့ဘူး။ တချို့အတွက် နှလုံးခုန်ခဲ့ရတာက တန်တယ်။ တချို့အတွက် နှလုံးခုန်ခဲ့ရတာက မတန်ဘူး။

နမော့လိုက်တာ။ နှလုံးတစ်ချက်ခုန်ရင် သွေးက

လက်ဖက်ရည်ခွက် (၃၀)လောက် ထွက်မြောက်လည်ပတ်ရတယ်တဲ့။ ခုအချိန် ပြန်စဉ်းစားတော့ ရယ်စရာမောစရာလေးတွေလည်း ပြန်ဖြစ်နေလေရဲ့။ ကျွန်တော့်မှာလည်း Heart Attack ဖြစ်နေပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှ ရင်မခုန်တော့ဘူး။ နှလုံးမလှုပ်ရွားတော့ဘူး။ နေတတ်လာတယ်လို့ ပြောရမလား။ ရင့်ကျက်လာတယ်လို့ ပြောရမလား။ နှလုံးမခုန်တော့တာတော့ များတယ်။ သေနေတဲ့ နှလုံးသားနေရာကို Infarction လို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလို ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော်တော့ Heart attack ဖြစ်နေပြီ။

၁၇။ IMMUNE SYSTEM - ကိုယ်ခံအားစနစ်

ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြင်ပရောဂါကနေ ကာကွယ်ပေးတဲ့ အဖွဲ့တဲ့။ ရုပ်ခန္ဓာအတွက် အင်မတန်လိုအပ်ပုံရတယ်။

ဒါပေမယ့် လူတွေမှာ အဲဒီထက်ပိုပြီး လိုအပ်နေတဲ့အရာ ရှိတယ်။ သိချင်လို့ ရှာဖွေဖော်ထုတ်နေတယ်။ “နာမ်” ခန္ဓာကို ကာကွယ်ပေးတဲ့ အဖွဲ့ပေါ့။ လူဆိုတာ လောကဓံရဲ့ ဓားရှစ်လက်ကြားမှာ အသက်ရှင်နေရတာ မဟုတ်လား။

နာမ်ခန္ဓာအတွက်လည်း Immune System လိုတယ်။
ဘယ်မှာလဲ။

၁၈။ LIGHT YEAR - အလင်းနှစ်

အလင်းဟာ တစ်စက္ကန့်မှာ ၁၈၆၀၀၀ မိုင် သွားတယ်။
တစ်နှစ်အတွင်းမှာ အလင်းပေါက်ရောက်တဲ့ အကွာအဝေးကို
အလင်းနှစ်လို့ခေါ်တယ်။ အလင်းနှစ်နဲ့ တွက်ကြည့်တဲ့အခါ
အကွာအဝေးအားလုံးဟာ ကြုံကျဉ်းသွားကြလေရဲ့။

လ,တောင်မှ ကမ္ဘာနဲ့ (1.5 Light - second) ပဲကွာ
သတဲ့။ လက်တွေ့ဘဝနဲ့ ကွာဝေးလွန်းနေတဲ့ ကျွန်တော်
တို့ရဲ့ အိပ်မက်တွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေကိုလည်း အလင်းနှစ်နဲ့
တွက်ကြည့်ပြီး “နီး” ယူကြရအောင်။ မကောင်းဘူးလား။

၁၉။ MATTER - ခြပ်

စာပေလောက၊ အနုပညာလောကမှာ “တစ်နေရာတော့
လိုချင်တယ်” ဆိုတဲ့လူတွေ ကျွန်တော် တွေဖူးတယ်။ စာပေ
အနုပညာလောကထဲမှာ သူတို့ကလည်း “ခြပ်” တစ်ခုအဖြစ်
ပါဝင်ချင်တယ်တဲ့။

“ဒြပ်” ဆိုတာက ဟင်းလင်းတစ်ခုထဲမှာ နေရာယူထား တဲ့အရာကိုခေါ်တာ။ စာပေအနုပညာလောကထဲမှာလည်း ဟင်းလင်းကွက်တွေ အများကြီးကျန်နေတုန်းပါပဲ။ ဘယ်သူမှ မမြင်ကြသေးတဲ့ နေရာတွေ၊ မြင်ရက်နဲ့ မဖော်ထုတ်ကြရ သေးတဲ့ နေရာတွေ အများကြီးပါပဲ။

အဲဒီအထဲကို တိုးဝင်ဖို့လိုတယ်။

၂၀။ MOLECULAR BIOLOGY - မော်လီကျူးဇီဝဗေဒ

စက်ယန္တရားဆန်နေတဲ့ သက်ရှိတွေရဲ့ ဘဝအဖြစ်ကို ဖော်ပြတဲ့ သိပ္ပံပညာပေါ့။ လူတွေအတွက်တော့ မှန်ကန်လွန်း လှချည်ရဲ့လို့ မြင်မိပါတယ်။ မြေပုံစာရွက်ကိုင်ပြီး ရပ်တည် နေရတယ်။ နာရီခိုင်ခွက်ကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားနေရတယ်။ မွေးနေ့ နဲ့ သေနေ့ကြားမှာ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး၊ ခရီးသွား လာရေးနဲ့အတူ . . .

သိပ္ပံနည်းကျ ကားဆရာကြီးဖြစ်လို့။

၂၁။ OORT CLOUD - အူးတ်တိုက်

စကြဝဠာထဲက တိုက်တိုက်ထုကြီးတစ်ခုကို “အူးတ်” တိုက် တိုက်လို့ခေါ်တယ်။ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်

“ရွှန်အူးတ်”ရဲ့ အမည်ကို အစွဲပြုပြီး ခေါ်တာပေါ့။ သတင်းစာ ပို့တဲ့ “တက်ပု” ကို ကျွန်တော်က အဲဒီအကြောင်း ပြောပြမိ တယ်။

နောက်နေ့မှာ “တက်ပု” က ကျွန်တော့်ကို ကျောက်ခဲ တစ်ခဲ လာပြတယ်။ ပုံစံထူးခြားနေတဲ့ လမ်းဘေးကျောက်ခဲ တစ်ခဲပါပဲ။ သူ့ရွာဖွေဖော်ထုတ်လိုက်တာလို့ ပြောတယ်။ အဲဒီကျောက်ခဲကို “တက်ပုကျောက်ခဲ”လို့ သတ်မှတ်ကြောင်း သူကပြောတယ်။

ကျွန်တော်လည်း လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ထောက်ခံ အားပေးလိုက်တယ်။

၂၂။ PHYSICS, GEOPHYSICS - ဘူမိဗေဒ

ဗူမိဗေဒပညာရပ်ကြီးရဲ့ အခွဲတစ်ခုပေါ့။ ငလျင်ပညာ၊ မိုးလေဝသပညာ . . . အဲဒါတွေကို လေ့လာတယ်။ ကျွန်တော် တတ်ချင်လိုက်တာ။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့ငလျင်လှုပ်မလဲ၊ ကျွန် တော့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မိုးရွာမလဲ။ အဲဒါတွေကို သရုပ်ခွဲ ကြည့်ချင်လို့။

၂၃။ QUANTUM THEORY - ကွမ်တမ်သဘောတရား

အကူးအပြောင်းတွေဟာ ပွိုင့်တူပွိုင့် (Point to point)

ကူးပြောင်းတာတဲ့။ မြင့်တက်သွားတဲ့ အကူးအပြောင်းပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ နိမ့်ဆင်းသွားတဲ့ အကူးအပြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အကူး
အပြောင်းဟူသမျှဟာ အမှတ်စက်လေးတစ်ခုကနေ အမှတ်
စက်လေးတစ်ခုဆီကို ကူးပြောင်းတာပဲ။

လူ့သမိုင်း၊ ကမ္ဘာ့သမိုင်းထဲက ထင်ရှားလှတဲ့ ကြောက်
မက်ဖွယ်ရာ အပြောင်းအလဲအားလုံးဟာ ဘာမှမဟုတ်လှပါ
ဘူး။ ပြောထားပြီးပြီလေ။ point to point တဲ့။

၂၄။ QUASAR - ကွေဆာ (ကြယ်နှင့်တူသောအရာ)

ဘယ်နယ်ပယ်မှာဖြစ်ဖြစ် စတား ဖြစ်ချင်တဲ့လူတွေရှိတယ်။

ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့်လို လင်းလက်တောက်ပချင်တာပေါ့။ တချို့
လည်း ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်ကြတယ်။ သူ့နယ်နဲ့သူတော့
“ကြယ်”တွေပေါ့။ တချို့ကျတော့လည်း ဖြစ်မလိုလိုနဲ့ မဖြစ်
ဘူး။ ကြယ်နဲ့တူတဲ့ အရာတစ်ခုအဖြစ်ပဲ ရပ်တည်သွားကြ
တယ်။

အဲဒီလိုလူတွေကို ကျွန်တော်က “ကွေဆာ” လို့ ခေါ်
တယ်။

၂၅။ RADIANT ENERGY - ဖြာထွက်စွမ်းအင်

1. ဂမ္မာရောင်ခြည်	Gamma rays, 10^{20} Hz
2. အိတ်စ်ရောင်ခြည်	X-rays, 10^{18} Hz
3. ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်	Ultraviolet rays, 10^{16} Hz
4. မြင်ရသောရောင်စဉ်	Visible spectrum
(a) ခရမ်းရောင်	Violet
(b) မဲနယ်ရောင်	Indigo
(c) အပြာရောင်	Blue
(d) အစိမ်းရောင်	Green
(e) အဝါရောင်	Yellow
(f) လိမ္မော်ရောင်	Orange
(g) အနီရောင်	Red
5. အနီအောက်ရောင်ခြည်	Infra red rays, 10^{13} Hz
6. ရေဒါလှိုင်းများ	Radar waves, 10^{10} Hz
7. တီဗွီလှိုင်းများ	TV waves, 10^8 Hz
8. ရေဒီယိုလှိုင်းများ	Radio waves, 10^6 Hz

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝကို အဲဒီလှိုင်းတွေက လွှမ်းမိုးနေ
တယ်တဲ့။ အလွှမ်းမိုးခံရတယ်ဆိုတာ ကောင်းတဲ့အရာတွေ
မဟုတ်ဘူး။ တွန်းဖယ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား။

၂၆။ RELATIVITY THEORY - နှိုင်းရတရား

အိုင်စတိုင်းဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာကျော်သီအိုရီပဲ။ သူ
သီအိုရီကို ကြားပြီးတဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော့် အတွက်တော့
လူတွေကို မှတ်ချက်ပေးဖို့ ခက်သွားတယ်။

လူဆိုးလူကောင်းကို သိပ်မခွဲနိုင်တော့သလိုပဲ။ အကောင်း
အဆိုးဆိုတာ နှိုင်းယှဉ်ပြီးမှ သိရတာမဟုတ်လား။ လူဆိုးတစ်
ယောက် ဆိုပါစို့။ သူ့ထက်ဆိုးတဲ့လူနဲ့ယှဉ်ရင် သူက မဆိုး
သလိုဖြစ်သွားတယ်။ လူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုပါစို့။ သူ့
ထက်ကောင်းတဲ့ လူနဲ့ယှဉ်ရင် သူက မကောင်းသလိုဖြစ်သွား
တယ်။

လမ်းထဲက “ဒေါ်ကောက်ပု”ကြီးကို ကျွန်တော် မကြိုက်
ဘူး။ နှုတ်ကြမ်းလျှာကြမ်းနဲ့ ဆိုးတယ်လို့ထင်ရတယ်။ ဒါ. . .
သူ့လောက်မဆိုးတဲ့ မိန်းမကြီးတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်မိလို့လေ။
သူ့ထက်ဆိုးတဲ့ မိန်းမကြီးတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ရင် သူက
ကောင်းနေမှာပဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော် အကောင်း၊ အဆိုး

မှတ်ချက်မပေးလိုတော့ဘူး။ အောက်ပါအတိုင်းပဲ မှတ်ချက် ပေးလိုက်ရတယ်။ ကြားချင်ရင်ပေါ့လေ။

“ဒေါ်ကောက်ပုသည် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။”

၂၇။ SMOKING - ဆေးလိပ်သောက်ခြင်း

ဆေးလိပ်သောက်တဲ့အတွက် လူတွေဟာ အချိန်မတိုင်မီ သေကြရတယ်တဲ့။ Premature Death လို့ခေါ်တယ်။

စဉ်းစားစရာပဲ။ အဲရစ်ဖရွန်းကလည်း ပြောဖူးတယ်။ “လူတွေဟာ အပြည့်အဝ မရှင်သန်ရသေးခင်မှာ သေသွားကြ တယ်”တဲ့။ အဲဒီစကား ဟုတ်တယ်။ လူတွေ၊ ဘဝတွေကို ကျွန်တော်လည်း မြင်တွေ့နေရတာပဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်နေရတာပေါ့။ လူတွေဟာ အချိန်မတိုင်မီ သေတတ်ကြ တယ်။

မြင်မိတဲ့အချက်တစ်ချက်ရှိတယ်။ ဆေးလိပ်သောက် သောက် မသောက်သောက် အားလုံးသောလူတွေအတွက် Pre-mature Death က စောင့်နေတယ်။

ဒါမှမဟုတ် Premature Death ဟာ လူတိုင်းမှာ ရှိတယ်။ လူတိုင်းအတွက် ရှိနေတယ်။ (အဲဒါကြောင့် လူတိုင်း ဆေးလိပ်သောက်တယ်။)

၂၈။ STELLAR EVOLUTION-ကြယ်တို့၏ဆင့်ကဲဖြစ်စဉ်

Evolution of Stars

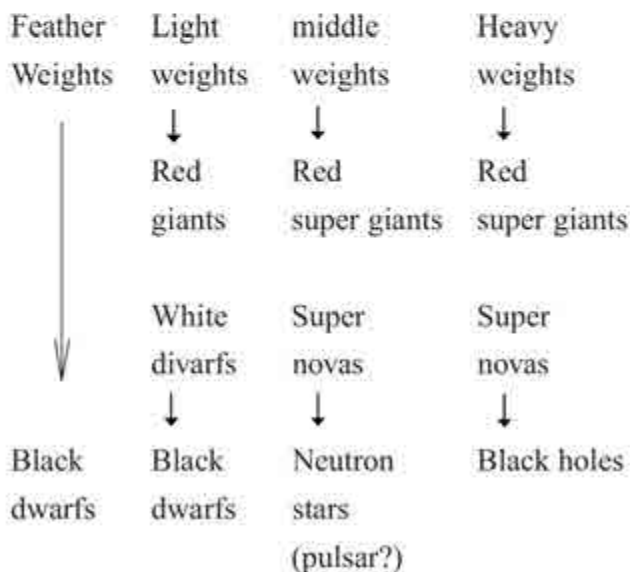
Interstellar medium (dispersed gas & dust)

Clouds of gas and dust

pro to stars

ကြယ်တွေကလည်း လက်ဝှေ့သမားတွေအတိုင်းပဲ။
(ဖဲသာဝိတ်)တဲ့။ (လိုက်သံဝိတ်) တဲ့။ (မဒ်ဒယ်လ်ဝိတ်)တဲ့။
(ဟဲဗီးဝိတ်)တဲ့။ အမျိုးမျိုးနေတယ်။ အမျိုးအစားခွဲတယ်
ဆိုတာကလည်း တကယ့်တကယ်တော့ အဆင့်အတန်းခွဲတာ
ပါပဲ။ ကြယ်တွေတောင် မနေရဘူး။ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။

၂၉။ TORNADO - လေပွေလေပြင်း

“မိုးသက်မုန်တိုင်းထက်တောင် ပိုပြင်းတယ်”တဲ့။ သူ့
အထဲက လေထုဟာ အနုတ်လက္ခဏာဖြစ်နေတယ်။ ပြင်ပ
လေထုထက် ဖိအားနည်းတယ်။ အိမ်တစ်လုံးကိုတောင်
ပေါက်ကွဲသွားစေတယ်။

တချို့လူတွေဟာ အရမ်းကို ရေရွတ်ညည်းတွားတတ်
ကြတယ်။ သူတို့ပြောသမျှ စကားတွေထဲမှာ အပေါင်း
လက္ခဏာသဘော တစ်ခုမှမပါဘူး။ အနုတ်လက္ခဏာတွေ
ချည်းပဲ။ သူတို့ကို ကျွန်တော် ကြောက်လာတယ်။ သူတို့
ပါးစပ်ထဲက လျှာကြီးကို “တော်နေးဦး” လေပွေကြီးလို ကျွန်
တော်မြင်လာတယ်။

သူတို့ကြောင့် ကိုယ် . . . ပေါက်ကွဲမိရင် ခက်ဦးမယ်။

ဘုရား . . . ဘုရား။

၃၀။ UNCERTAINTY PRINCIPLE-မရေရာခြင်းနိယာမ

အင်မတန်တိကျလှပါတယ်ဆိုတဲ့ သိပ္ပံပညာက အမှန်ကန် ဆုံးအဖြစ် ရှာတွေ့ထားတဲ့ နိယာမပေါ့။ မရေရာခြင်းနိယာမ တဲ့။

အင်း . . . သဘောပေါက်ကြဖို့တော့ ကောင်းပြီ။

၃၁။ ZERO POINT ENERGY - သုညမှတ်စွမ်းအင်

အပူသုညဖြစ်နေတဲ့ အရာဝတ္ထုရဲ့ စွမ်းအင်ကို ခေါ် တာ။ ကျွန်တော်တို့ ပုထုဇဉ်လူသားတွေမှာဖြင့် အပူအပင်တွေ များလှချည်ရဲ့။ အဲဒီစွမ်းအင်ကို ဘယ်တော့များမှ ထိတွေ့ နားလည်ရပါ့မလဲ။

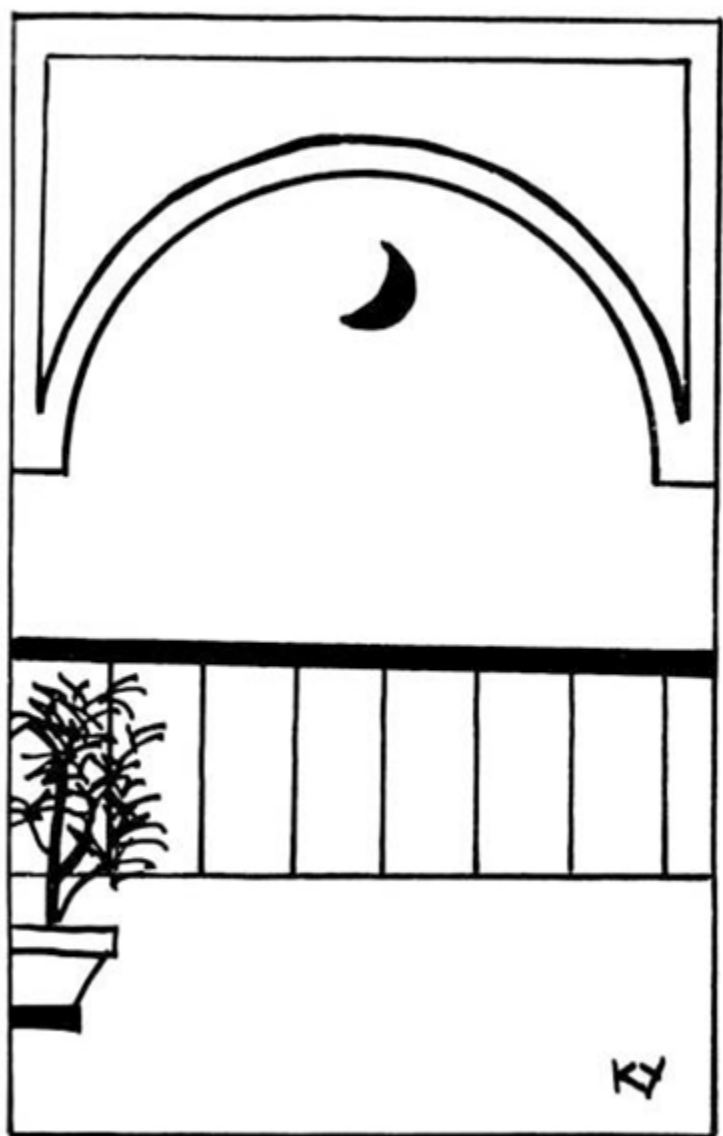
ကြိုးစားရဦးမယ်

ကြိုးစားရဦးမယ်

ကြိုးစားရဦးမယ် . . . ။ ။

လေးစားစွာဖြင့် . . .
TARYAR MIN WAI

ကျွန်တော်နှင့် မြူနှင်းဝေသောဉာဏ်များ

[၁]

ရနိုင်မယ်ဆိုရင် နှင်းဆီရောင်ဝတ်ရုံတစ်ခုနဲ့ပဲ ကျွန်တော့်
ရုပ်အလောင်းကို လွမ်းအုပ်ပေးပါ။

အဝါညီးညီးလွင်ပြင်တစ်ခုရဲ့ လေထန်လေရိုင်းတွေ
ကြားမှာ လူသေတစ်ယောက်ကို သူ့ကံအလျောက်ထားခဲ့ပါ။

ဟိုးအဝေးမှာ မြူဝေမှိုင်းပျလို့ အရာရာ 'ကဝေ' ဆန်
အောင် လှနေရင်တောင် ကျွန်တော် နာခံယူရမှာက ဓမ္မတေး
တစ်ပိုင်းတစ်စရယ်ပါ။ . . ။

(ချစ်မိသူဆိုတာ လောကမှာ စစ်အနူးဆုံးလူပါ
မသိတာ။ ချစ်မိပြီဆိုကတည်းက အဲဒီနှလုံးသားဟာ
တယုတယနဲ့ သေမိန့်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ဦးပုညရဲ့ လင်္ကာ
ထဲကလို တရားဝေခွဲရင်း စကားတွေ အလဲလဲဖြစ်ခဲ့ရတဲ့
ဒီကောင်ကတော့ စက္ကူမင်တစ်မျှဦးအောက်မှာ လူမိုက်
အဖြစ် စာရင်းပေါက်သွားပါပြီ)

ထားခဲ့ပါ မသိတာ. . .

သွားလိုရာကို သွားပါတော့. . .

ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေဝင့်ဝေကြပြီလား။

ပင်လယ်မှာလည်း ဗေဒါတွေ မျောလိုရာမျောရင်း
ဆက်ပွင့်ကြဦးမှာပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ. . .

ဘုံအဆင့်ဆင့်မှာစံရင်း

(မသိတာတစ်ယောက်) ကံအဆင့်ဆင့်မှာ မြင့်သည်

ထက် မြင့်ပါစေ၊ ကျွန်တော် ဆုတောင်းနေမယ် . . . ။

ကျွန်တော်နဲ့ လကွယ်ညတွေကတော့

ဝိုးဝါး

မှောင်ရီ

လွမ်းဆွတ်နေကြရဦးမှာပါ. . . ။

ကံတရားဆိုတာ ဒါလားဟင်။ ရှိပါစေ၊ ရှိပါစေတော့
မသိတာရယ်။

[၂]

မိုးမှုန်တွေ တုန်ခါဝေ့ယိုင်ကျနေတဲ့ ခတ္တာပွင့်တို့ရဲ့ လ
တစ်လမှာ မသီတာကို ကျွန်တော် စတွေ့ခဲ့တာပါ။ . . .။

အဲဒီအချိန်တည်းက ကျွန်တော့်ရဲ့ အိပ်မက်တွေထဲမှာ
မသီတာဆိုတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည် ကောင်မလေးက လင်းသန့်
တောက်ပလာခဲ့တာပါပဲ။

မသီတာကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ် မသီတာရယ်။ . . .။

သူများတကာတွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်
တယ်ဆိုတာ မသီတာရဲ့ မျက်တောင်လေးတွေကို ကျွန်တော်
ချစ်သလောက်တောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်က အဲဒီလို အရူးအမူးပေါ့။ . . .။

အနုပညာရယ်. . .

မသီတာရယ်. . . ကို

ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တာပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပုံဖော်စဉ်းစားကြည့်ရင် ဆူးစူးနေတဲ့ ဆပ်ပြာပူဖောင်းကလေးကိုပဲ မြင်ယောင်မိပြန်ရဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ ခတ္တာခါးခါးတွေကို ကျွန်တော်ကို ဘုရားတင်ခဲ့မိတယ် ထင်တယ်။

ကျွန်တော်က ကံဆိုးတတ်တဲ့ကောင်ပါ မသီတာရယ်။

ကျွန်တော်က မသီတာလို တိတ်တိတ်ကျိတ်ခေါ် ပေမယ့် မသီတာရဲ့ နာမည်ကတော့ မသီတာ ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။

(ရှင်းပါတယ်နော်)

မသီတာရဲ့နာမည်က စာလေးလုံးရှိပြီး ဗုဒ္ဓဟူးနံနဲ့ စ.ပါ တယ်။ အဲဒီနာမည်ကိုလည်း သဲမြေဖုံဖုံမှာ မှုံ့နေအောင် ကျွန်တော် ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ဒဂုံမြို့သစ်လေးဟာ မိုးမှုန်တွေ မှိုင်းညိုနေတဲ့အခါ ကြည်အေးလှပနေတတ်တယ်။ မသီတာက မန္တလေးလမ်းထဲမှာ နေပါတယ်။ ကျွန်တော် စာအုပ်ငှားနေ ကျ 'ရင်ငြိမ်းပန်း'ဆိုတဲ့ စာအုပ်ဆိုင်လေးကို စက်ဘီးကလေးနဲ့ လာတတ်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ဆိုင်ကလေးရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ

မထည်ဝါလှတဲ့ အရက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိပါတယ်။
ရန်သူများတဲ့ ပြိုင်ဘက်များတဲ့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ အဆင်မပြေမှု
တွေကို ဘယ်သူမှ ထုတ်ဖော်မပြောတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ
အဲဒီအရက်ဆိုင်လေးထဲမှာ မသိတာအကြောင်းတွေကို စဉ်းစား
ခဲ့ဖူးပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်က နေလောင်ထားတဲ့သစ်ရွက်
တို့ ယိမ်းထိုးရင့်ကျက်ခဲ့ရပြီးပါပြီ။

မသိတာလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ တက္ကသိုလ်တက်ဖူးရမယ်၊
စစ်တိုက်ဖူးရမယ်၊ ပင်လယ်ခရီးထွက်ဖူးရမယ် ဆိုတာတွေ
လေ။

ခု ကျွန်တော့်အသက် (၂၆)နှစ်မှာ အဲဒါတွေအားလုံးကို
ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးပါပြီ။

အဲဒီလိုအတွေ့အကြုံတွေကို မွေထုံလွန်မြောက်ခဲ့ပြီးကာမှ
မသိတာကို ဒီလောက်ချစ်ခင်မြတ်နိုးရတာ ဘာကြောင့်လဲ...။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း

မေးရင်း၊ ဖြေရင်း

ထပ်မေးရင်း၊ ထပ်ဖြေရင်း

မသွဲကွဲခဲ့ပါဘူး မသိတာရယ်...။

ကျွန်တော်ဟာ မသိတာကို ရင်ထဲစွဲအောင် ချစ်ခဲ့တယ်။

မသိတာနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ကူးတွေ
လည်း ယဉ်ခဲ့ဖူးတယ်။ စိတ်ကူးတွေလည်း ရိုင်းခဲ့ဖူးတယ်။
နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ကူးဟာ စိတ်ကူးအဖြစ်နဲ့ လွင့်ပြယ်ခဲ့
ပါတယ် မသိတာရယ်။

မသိတာအတွက် ကဗျာတွေအများကြီး ကျွန်တော်
ရေးခဲ့တယ်။ မသိတာကိုလည်း ပေးဖတ်ချင်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီလို အခွင့်မပိုင်ခဲ့ဘူးနော်။
မသိတာကလည်း ကျွန်တော်ချစ်တာကို မသိခဲ့ဘူး။
ကျွန်တော်ကလည်း မသိတာ သိအောင် မချစ်ခဲ့ဘူး။

(မသိတာဟာ တတိယနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကလွဲပြီး ဘယ်မေဂျာက
လဲဆိုတာတောင် ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါဘူး။

တစ်ချက်လောက် ငေးကြည့်မိရင်းက အငြိငြိအယှက်
ယှက်နဲ့ ချစ်မြတ် လွမ်းဆွတ်ခဲ့ရတာပါ။ . . . ။

ပန်းတောင်ခါးပန်းမှာ ပျော်ပျော်လွင်လွင် ဆော့ကစား
နေတဲ့

မင်းသမီးလေးကို လယ်ကွင်းထဲကနေ ငေးကြည့်ခဲ့ရတဲ့

စပီးပင်ကလေးလို ကျွန်တော်က မသိတာကို ငေးကြည့်
ခဲ့ရတာပါ။

ဒါထက် ဘာမှမပိုခဲ့ပါဘူး မသိတာရယ်)

အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြို့သစ်ကလေးမှာ လေကြမ်း
တွေ ကသိကဝေ တိုက်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မန္တလေးလမ်းမှာ
ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး မိုးမြူတွေ လင်းပြာလာတယ်။

(မသိတာကိုချစ်ရင်း၊ လွမ်းရင်း၊ မသိတာအကြောင်း
စဉ်းစားရင်း၊ စာအုပ်တစ်အုပ်နဲ့ လမ်းလျှောက်ရင်း
အနုပညာလောကမှာ သက်ပြင်းဖြိုင်ဖြိုင်ချရင်း၊ မသိတာ
ကို

ချစ်ရင်းလွမ်းရင်း၊ မသိတာအကြောင်း စဉ်းစားရင်း. . .)

(ရနံ့ဟောက်ပက်ဖြစ်နေတဲ့ စက္ကူပန်းတစ်ရွက်က
ကျွန်တော့်ရှေ့ကို ကြွေကျလာပါတော့တယ်)

[၃]

(မသီတာနဲ့ မသီတာရဲ့ချစ်သူကို ရယ်မောကျွမ်းဝင်
မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်ဟာ လူတချို့နဲ့ စကား
ပြောနေတယ် မသီတာ၊ မသီတာတို့ကို မမြင်ယောင်ပြု၊
နားထောင်လက်စ စကားကို ဆက်နားထောင်၊ အများနဲ့အတူ
လိုက်လံရယ်မောခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘာနဲ့မှ
မတူအောင် စူးစူးဝါးဝါး နာကျင်ခဲ့ရပါတယ်)

(အဲဒီညမှာ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ဟာ မီးပုံထဲ အခါခါခုန်ချ၊
ကျွန်တော့်ဘဝက စဉ်းတီးတုံးကြီးလို လမ်းပေါ်လိမ့်သွား၊
အလွမ်းဆိုတာ စိတ်ကိုခွဲတဲ့ ဓားတစ်လက် ဖြစ်ကြောင်း
ခေါင်းငုံ့ခံစား နားလည်ခဲ့)

(မသီတာရယ် ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း ကံဆိုးခဲ့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ဖျတ်ခနဲပွင့်တဲ့ပန်းကို စိတ်နဲ့တောင် မနမ်းလိုက်ရပါဘူး။ လွင့်လျှမ်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါတယ်။ အစကတည်းက မနီးစပ်ခဲ့ကြပေမယ့် အခုလို ဝေးရတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နာကျည်းစရာတွေက ထွေပြားလှပါတယ်။ တောက်ခေါက်ရတာများလို့ လျှာဖျားမှာ အသားမာတောင်တက်ခဲ့ပါပြီ)

(မသီတာရယ် ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် မသီတာကို ကျွန်တော် ချစ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် မသီတာကို ကျွန်တော် လွမ်းရဦးမယ်)

(ကျွန်တော်က သူ့ရဲကောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး အရှုံးတွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့ အခါမှာတောင် ခြင်္သေ့ခံ့ခံ့ပြီးမှ ပြန်ဆုတ်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါ။ အခုဆို ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ လေပွေတွေ လဲ့လဲ့ပြာပြာ တိုက်ခတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရွက်ကုန်းဖွင့်ပြီး ကျောက်ဆောင်ကြီး ပွင့်လန်းသွားအောင် တအားဝင်တိုက်ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရသလောက်သာ လေလွင့်ပစ်လိုက်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ လူတစ်ပိုင်း မီးခိုးတစ်ပိုင်း ဖြစ်သွားတော့မယ်)

(မသိတာ ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပါ။ မသိတာ သွားလိုရာ
ကို ဆက်သွားပါ။ ဒါပေမယ့် တစ်မှုန်တစ်ဆစ်ကလေး
လောက်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါလား ကျွန်
တော့်ရဲ့ မသိတာ)

[၄]

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသိတာကို ကျွန်တော် ဆက်ချစ်နေဦးမှာ
ပါ။ . . . ။

သေအံ့မှူးမှူး ကုလားအုတ်က သူ့ရဲ့သဲကန္တာရကို သတိရ
သလိုမျိုး ကျွန်တော် မသိတာကို သတိရနေဦးမှာပါ။

သွားနှင့်ပါ မသိတာ။ . .

ကျွန်တော့်ကို ထားခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် သေဆုံးခဲ့ပါပြီ မသိတာ။

ဒါပေမယ့် ပြန်လည်ရှင်သန်ရဦးမှာပါ။

အဝါညီးညီးလွင်ပြင်တစ်ခုရဲ့ လေထန်လေရိုင်းတွေ
ကြားမှာ လူသေတစ်ယောက်ကို သူ့ကံအလျောက် ထားခဲ့ပါ။
ဒီလိုနဲ့ မိုးမြူတွေလည်းရွာ၊
ခတ္တာတွေလည်း ပွင့်ရဦးမှာပါ။
တစ်နေ့တော့ ပြန်ဆုံရင် ဆုံကြဦးမှာပါ မသိတာ . . . ။

[၅]

ကျွန်တော်ကတော့ အနုပညာလောကထဲမှာပဲ ရှိနေမယ်။
လျှာပေါ်မြက်ပေါက်ရုံမကလို့ လျှာဖောက်ပြီး အာခေါင်
မှာ ကန္တာရဆူးပင် ပေါက်ပလေ့စေ၊ ဒီလမ်းမှာ ဆက်
လျှောက်နေဦးမှာပဲ။

ကျွန်တော့်ကဗျာတွေ ကျွန်တော့်စာတွေမှာ မသိတာ
အတွက် ကြေကွဲသစ္စာတွေ ပါဝင်ကောင်း ပါဝင်နေလိမ့်
မယ်။ မစာနာတတ်သူတွေ ဖတ်မိရင် ရယ်ချင်ရယ်ကြဦးမှာ
ပေါ့။

အစကတည်းက အဖော်ကင်းမဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အခု
တော့ မြို့သစ်ကလေးရဲ့ လကွယ်ညတွေမှာ လမ်းတကာ
လျှောက်သွားခဲ့ဖူးပါပြီ။

(မန္တလေးလမ်းကိုတော့ သိပ်မလာချင်တော့ဘူးပေါ့)

မသီတာကို လွမ်းလွန်းမှသာ အရက်ဆိုင်အိုလေးထဲကို အမှောင် ကပို့ကရီးနဲ့ ဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ ဆိုင်ထောင့်က စားပွဲ တစ်လုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း ရီဝေတိတ်ဆိတ်ရင်း လောက ကြီးရဲ့ မာယာတေးသွားကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ကုန်းချောတတ်တဲ့၊

ဝန်တိုသွေးထိုးတတ်တဲ့၊

ကိုယ့်ထက်သာရင် မနာလိုဖြစ်တတ်တဲ့သူတွေကြားမှာ

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော်ဟာ အံဝင်ခွင်ကျ

လွဲချော်ခဲ့ရဖူးတယ် မသီတာ။

(အဲဒါတွေကိုလည်း ပြောပြချင်တာပေါ့)

မသီတာရယ်။ မသီတာရဲ့ အားပေးစကားနဲ့ အားလုံး

ကို ကျွန်တော် ပြန်တည်ဆောက်ချင်တယ်။ မသီတာ

ရဲ့ လက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး အရာရာကို ရင်ဆိုင်ချင်

တယ်။ အခုတော့ အဲဒါတွေအားလုံး အိပ်မက်ပေါ့။

ရက်ရက်စက်စက် ပဲခွပ်နဲ့ အခုပဲခဲရတဲ့ အိပ်မက်

တွေကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရ)

ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ပုံလျက် လဲကျခဲ့တယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ ပြန်လူးထလို ရခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖုန်မှုန့်တွေနဲ့ ညိုမောင်းလူးပေခဲ့ပြီပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း လောကကြီးကို ထိုးခွဲဝင်ရောက်ဆဲပါ မသိတာ။ တစ်ခါ တစ်ခါကျတော့လည်း သရော်ပြုံးကလေးနဲ့ ကိုယ့်ရာဇဝင်တစ်စောင်လုံးကို 'ဘုန်း'ခနဲ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက် ချင်တယ်။

ကျွန်တော် မပျော်ပါဘူး မသိတာရယ်. . .

မသိတာကို ချစ်တယ်

မသိတာကို လွမ်းတယ်

မသိတာကို သတိရတယ်။

ကျွန်တော့်မှာ အရက်မူးနေတဲ့ အိပ်မက်တွေရှိတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ အိပ်မက်မူးနေတဲ့ အရက်သမားဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ လူမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ လောက

ဝတ်တွေကို တုပထုတ်လုပ်နေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုစက်ရုပ်တစ်ရုပ်

ဖြစ်တယ်။

ကံကြမ္မာဆိုတာကို မုန်းတယ်။

[၆]

ကျွန်တော် ထုံးဖွဲ့ခဲ့တဲ့ လမ်းပါပဲလေ။ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တောင် လျှောက်တာကတော့ လျှောက်ရဦး မှာပါ။

ကျွန်တော်ရေးဖူးတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲကအတိုင်း နှင်းဆီ သင်္ချိုင်းကုန်းတစ်ခု၊ မြင်းရိုင်းရုပ်တုတစ်ကောင်၊ ပိုင်ရှင်လာ မယူတဲ့ ခရမ်းပြာ ပုရပိုဒ်တစ်စောင်နဲ့ ကြယ်ရောင်အောက်မှာ အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ မသီတာ၊ အကြွင်းမဲ့ ငြိမ်းချမ်းပါစေ...။

မသီတာရဲ့ချစ်သူဟာ မသီတာအတွက် ဂါထာမဆန် သော ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်တော်ကတော့ မသီတာ ကို ချစ်မြဲချစ်နေမယ်။ ချစ်သထက် ချစ်နေမယ်။ အဲဒီအတွက်

ခံစားရမယ့် ဝေဒနာဟာ ရင်နှင့်မမျှဘူးဆိုရင်လည်း လမ်းပေါ်
မှာ ရင်တစ်ခွင်လုံးဖွင့်ပြီး သတိရခွင့်ကို ဖျစ်ညှစ်ဆုပ်ကိုင်
ထားဦးမယ်။

စောင့်ကြည့်ပေါ့ မသိတာရယ်. . .

တစ်နေ့တော့ မသိတာ ကျွန်တော့်ကို သိလာမှာပါ။

မသိတာကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ
(မသိတာရဲ့ ချစ်သူထက်တောင် ကျွန်တော်က မသိတာကို
ပိုချစ်တယ်ဆိုတာ)

တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါ. . . ။

(အိပ်မက်ထဲမှာဖြစ်ဖြစ်) ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရင် မသိတာ
ရဲ့ ဆံနွယ်မျှင်လေးတွေကို သီရီငေးမောရင်း ပြောပြရဦးမယ်။
စကားများစွာ ကျွန်တော့်မှာ ရှိပါတယ်။

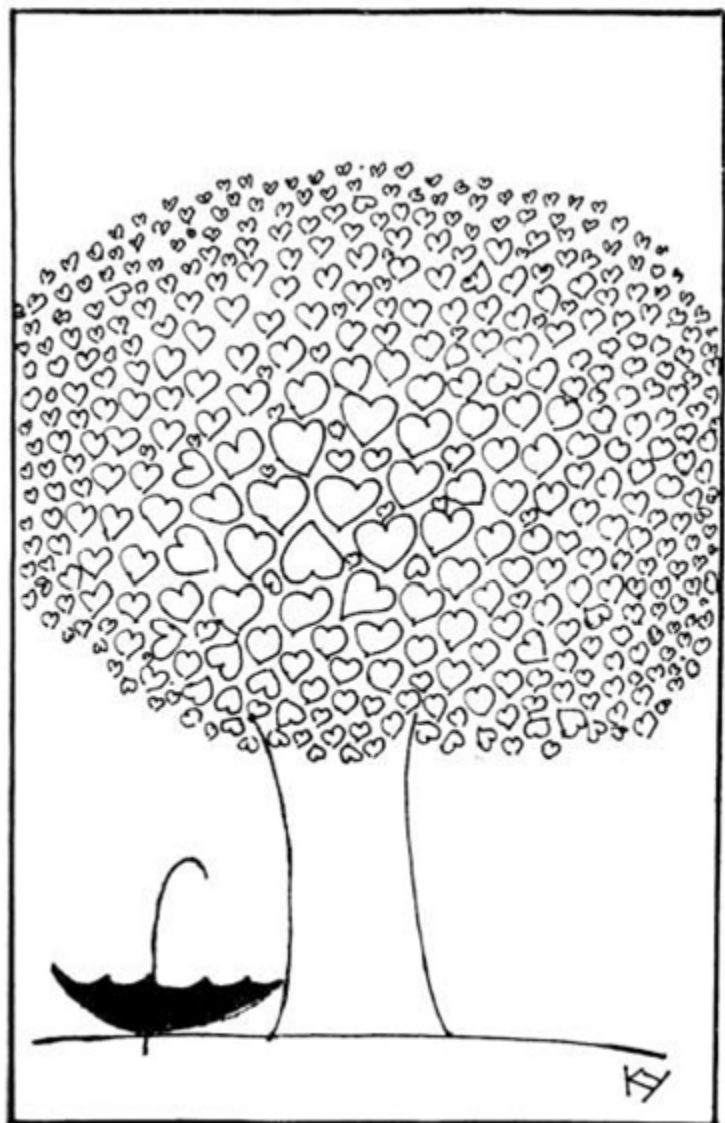
ဗေဒါမှတ်တမ်း၊ ကျမ်းတစ်အုပ်ကို ပိုက်၊ လူမိုက်
ကလေးရဲ့ သန်းခေါင်ယံဟာ လရောင်ဖြူကို ပန်မယ်
မသိတာ. . .

ကျွန်တော်ကတော့ မိုးပေါ်က လမင်းကို မော့ကြည့်တာ
ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆိုင်းမှိုင်းတဲ့ဖြူနှင်းဝေဝေမှာ လမင်းကို
ကျွန်တော် မမြင်ခဲ့ရပါဘူး။

သနပ်ခါးပွင့်တို့က ရင်နှင့်အောင် မွှေးဆွတ်နေကြတယ်။
အေးစက်စက် လက်သည်းရှည်တွေက ကျွန်တော့်ကို ခြောက်
လှန့်ပြုစားကြရဲ့။ ဟိုးအဝေးဆီက လွမ်းဆွတ်ဆွေးမြည့်ဖွယ်
ရာ ရထားဥဩဆွဲသံကို ကြားနေရတယ်။

ကျွန်တော် အိပ်မပျော်ပါဘူး။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်ရင်လည်း
မြူရှင်းဝေတဲ့ ညကိုပဲ မြင်ရဦးမှာပါ မသိတာရယ်။

မအောင်မြင်သော ဆင်စွယ်ရောင်အလွမ်းများ

[၁]

ထိုနေ့က ဒီဇင်ဘာ (၃၁)ရက်နေ့ မနက်ခင်းဖြစ်ပြီး ဒဂုံတက္ကသိုလ်ရှိ ပင်လယ်ကဗွီးပင်များအားလုံး၌ အနီရောင် ဖဲကြိုးစပေါင်းများစွာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက် ချည်နှောင်ထားခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းဝင်းအနှံ့အပြားရှိ မြင်ရ သမျှ ပင်လယ်ကဗွီးပင်များတွင် အနီရောင်ဖဲကြိုးစလေး တွေက တလွင့်လွင့်နှင့် ကြည့်၍ကောင်းလှ၏။ ဒါကို ဘယ်သူလုပ်သလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမှာ အဲဒီနေ့က ကျောင်းတွင် လူပြောအများဆုံးမေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘယ်သူတစ်ယောက် မှ မဖြေနိုင်ခဲ့သော မေးခွန်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် အဲဒီတုန်းက ဘယ်သူမှ အဖြေမပေးနိုင်ခဲ့သည့် ထိုမေးခွန်းကို နောက်တစ်နှစ်တိတိ ကြာမြင့်သောအခါ ကျွန်တော်က ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့ပါ၏။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် အရမ်းပျော်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဂုဏ်ယူမိသည်။ ဒီလောက်များပြားလှသော ကျောင်းသားတွေကြားမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ထိုအဖြေကို သိခွင့်ရခဲ့တာ ဘယ်လောက် ကံကောင်းပါသနည်း။

တစ်ယောက်တည်း ပြိုင်ဘက်မရှိ ပထမဆုကို ရရှိခဲ့သောကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်စရာလုပ်၍ ကဲ့ရဲ့သော်လည်း ကျွန်တော် လုံးဝစိတ်မဆိုးပါ။ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့် အတန်းမြင့်မားသူဆိုတာ သူတစ်ပါး၏ ချီးမွမ်းခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းများကို မတုန်လှုပ်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိထားနှင့်ပြီးဖြစ်၏။

တကယ်ဆို အစက ကျွန်တော်လည်း အရိုင်းအခိုင်း သတ္တဝါတစ်ကောင်ပါ။ ဒါပေမယ့် အချစ်စိတ်သည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားများကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လာစေခဲ့သည်။ အချစ်၏ သင်ကြားရေးအဓိပ္ပာယ်မှာ သူမရဲ့ စတော်ဘယ်ရီ ရနံ့လေးတွေပါသည်။ မုန်တိုင်းကို နူးညံ့လာစေမည့် အစွမ်း ရှိသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော အနက်ရောင်၌ဆိုလျှင်

ကျွန်တော်သည် အသက်ပေးလိုက်ဖို့ပင် ဝန်မလေးသူတစ်ယောက်ဖြစ်လာ၏။ ဒါကြောင့်ပင် ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော်နှင့် နှလုံးသားချင်း ထပ်တူကျသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးသနားတော်မူခဲ့ဟန် တူပါသည်။

[၂]

ပြီးခဲ့သည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာ (၃၁)ရက်တုန်းက ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ပင်လယ်ကစီးပင်များမှာ အနီရောင်ဖဲကြိုးစလေးတွေ လွင့်ဝဲနေတာကို မှတ်မိနေသော ကျွန်တော်သည် ဒီနှစ်ရောမနှစ်ကလို ဖြစ်ဦးမှာလားဟု တွေးမိသွား၏။

ထိုစိတ်ကူးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်တည်းရဲ့ စိတ်ကူးဖြစ်နိုင်သော်လည်း အဲဒီစိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရာတွင်တော့ တခြားလူတွေ ပါဝင်ကူညီဖို့ လိုအပ်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ တချို့သော အချက်အလက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဖဲကြိုးများကို ချည်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်သည် ဒီဇင်ဘာ (၃၁)ရက်နေ့ မနက်အစောကြီးမဟုတ်ဘဲ ဒီဇင်ဘာ (၃၀)ရက်နေ့ ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်က ထိုစိတ်ကူးပိုင်ရှင်အတွက် ပို၍ အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် အဲဒီနေ့ ညနေခင်းက စိတ်တွေ အရမ်း
လှုပ်ရှားနေခဲ့၏။ တခြားကျောင်းသား ကျောင်းသူများ
အားလုံးသည် ကျောင်းဆင်းချိန်၌ အသီးသီး အိမ်ကိုပြန်
သွားသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ အောင်စာရင်းကြည့်ရမည့်
ကျောင်းသားငယ်တစ်ဦးလို ရင်တွေခုန်ပြီး တစ်ယောက်တည်း
ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်
လူသူတိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်စပြုလာ၏။ ကျွန်တော်က
ဖယ်ရီကွင်းဘက်ရှိ ပင်လယ်ကစွီးပင်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်
တော့ ဘာဖဲကြိုးတစ်ခုမျှမရှိသေး . . . ။ ဒါကြောင့် ဝိဇ္ဇာ
အဆောင်များဘက်မှ ကျောင်းကို ပတ်ကြည့်ရန် တွေးလိုက်
မိ၏။

ဟော . . . အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး
နောက် မြင်တွေ့ရသော ပင်လယ်ကစွီးပင်များတွင် အနီရောင်
ဖဲကြိုးလေးတွေ ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းချက်
အတိုင်း အားလုံး ကွက်တီမှန်ကန်နေသဖြင့် ပျော်သွားမိ
ပါသည်။ ဒီဘက်မှာ ကျောင်းသားများ မရှိတော့သော နာရီ
ဝက်ကျော်မျှ အချိန်အတွင်း ဝိဇ္ဇာဘက်အခြမ်း၌ ဖဲကြိုးလေး
တွေကို အပြီးတပ်ဆင် ချည်နှောင်သွားခဲ့တာဆိုတော့ လူတစ်
ယောက်တည်း မဟုတ်နိုင်မှန်း သေချာသွား၏။ သူတို့မှာ
ကားပါလာပုံလည်းရသည်။

ဒီအချိန်ဆို သူတို့ သိပ္ပံဘက်က ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်တွေ ဆီမှာ ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆပြီး လိုက်သွားရန် ပြင်ဆင်ရသည်။ ကားပတ်လမ်းအတိုင်းသာ ကျွန်တော် လိုက်ရလျှင် သေဖို့ပဲရှိ၏။ ကျွန်တော်က အဆောင်တွေကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ သိပ္ပံဘက်အခြမ်းသို့ အမြန်ဆုံးကူးသွားလိုက်ပါသည်။

သင်္ချာဆောင်များကို ကျော်ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း လူတစ်စုနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်တွေမှာ ဖဲကြိုးအနီရောင်လေးများကို ချည်နှောင်နေကြတာ တွေ့ရလေသည်။ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများနှင့် လှမ်းကြည့်နေ၏။ ကျွန်တော်က သူမကို ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေး၏။

“နင်က ငါ့ကို သိလို့လား”

“သိတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် သိပါတယ်”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“နင် မနှစ်တုန်းကလည်း ဒီဇင်ဘာ (၃၁)မှာ ဒါမျိုး လုပ်သေးတယ်မှတ်လား”

ကျွန်တော်က ဖဲကြိုးချည်နေသည့် သူမလူတွေကို

ရည်ရွယ်၍ ပြောလိုက်တော့ သူမက အားရဝမ်းသာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြပါသည်။

“နင်က သိတယ်ပေါ့”

“အေး . . . ငါက တခြားလူတွေလို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ သဘောထားတဲ့ကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီနှစ်လည်း ထပ် လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို တွက်ပြီးသား။ ဒါကြောင့်လည်း ငါရောက်လာတာပေါ့”

“ဒါဆို ငါ ဖဲကြိုးချည်နေတုန်း တမင်လာဖမ်းပြတဲ့ သဘောလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဖဲကြိုးလေးတွေကို ဝိုင်းကူချည်ပေးဖို့ လာခဲ့တာ. . . ”

“တကယ်. . . . ”

သူမ၏ အံ့ဩဟန်နှင့် ဝိုင်းစက်ဖိတ်လက်နေသည့် မျက်ဝန်းလှလှလေးများကို ကျွန်တော်က ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စိုက်ကြည့် ရင်း ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

“တကယ်ပေါ့”

“အဲဒါဆို ရော့. . . ”

သူမက ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ဖဲကြိုးတွေ အထွေးလိုက်

ကြီး ထည့်ပေး၏။ နောက် . . . သူမနှင့် ကျွန်တော်သည် အနီ
ရောင်ဖဲကြိုးလေးတွေကို ပင်လယ်ကဗွီးပင်များမှာ အတူတူ
လိုက်ချည်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်က သူမအား စပ်စုမိ၏။

“နင်က ခရစ်ယာန်လား။ New Year ကို အခုလို
တကူးတက ကြိုတာဆိုတော့လေ . . . ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါက ဒီဇင်ဘာ (၃၁)ရက်နေ့မှာ
မွေးတာ၊ ငါ့မွေးနေ့မို့ လုပ်တဲ့သဘောပေါ့”

“ဪ . . . ဒါဆို ငါက နင့်ကို မနက်ဖြန်ကျရင် မွေးနေ့
လက်ဆောင်ပေးရမှာပေါ့”

“ပေးလေ . . . ယူမယ်”

“ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နာမည်
လည်း မသိသေးဘူးနော်။ ငါ နင့်ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“ပုတု . . . ”

“ဘာ . . . ပုတို ဟုတ်လား”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကို စိတ်တိုသွားသလို
နှုတ်ခမ်းကိုက်ပြ၏။ ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် အနည်းငယ်
ပြောင်ချော်ချော်လေး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ သူမကို နောက်
ပြောင်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှ၏။

“ပုတုပါဆိုမှ ပုတိုတဲ့ . . . နားလေးနေလား မသိဘူး”

ပုတုဆိုသော ကောင်မလေးက မျက်နှာကို စူပုပ်ပုပ်လုပ်ရင်း ထိုသို့ မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီခဏလေးမှာပဲ သူမကို စွဲလမ်းစွာ ရူးသွပ်သွားမိလေ၏။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က တမင် အထက်စီးနင်းနှင့် တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်၏။

“ဘာလဲ... စိတ်ဆိုးသွားတာလား။ နင်ကလည်း ခင်မယ်မှ မကြံသေးဘူး။ စိတ်ဆိုးစရာတွေ ဖြစ်နေရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ဒါလေး မှားပြောမိတဲ့ဟာကို အစ်မပုတုရယ်...”

သူမမှာ ကျွန်တော့်ကို ဆက်ပြီး စိတ်ဆိုးရမလို့၊ ဒါမှမဟုတ် ရယ်မောခွင့်လွတ်ရမလို့... နှင့် ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ဖြစ်နေရှာသည်။ ဒါမျိုးအတွေ့အကြုံများသော ကျွန်တော်က အခြေအနေကို ကျွမ်းကျင်စွာ ချိုးကွေ့၍ အာရုံလွှဲပြောင်းပစ်နိုင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။

“ဟဲ့... ပုတု”

ကျွန်တော့်အသံကြောင့် သူမက အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ပါသည်။

“ငါတို့ ဒီဖဲကြိုးတွေကို ကျောင်းဝင်းတံခါး မပိတ်ခင် မြန်မြန်ချည်မှ... တော်ကြာ ကျောင်းဝင်းတံခါး ပိတ်သွား

ဦးမယ်”

တကယ်ဆို ကျောင်းဝင်းတံခါးတွေ ပိတ်သွားသည့်တိုင် အစောင့်လုံခြုံရေးတွေကို အကျိုးအကြောင်း သေချာပြောပြ နိုင်လျှင် ဒီကိစ္စသည် ပြဿနာတစ်ရပ် မဟုတ်ပေ။ သူမက ကျွန်တော်ရဲ့ ထွင်လုံးထဲမှာ မျောသွား၏။ နောက်... ကျွန်တော့်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ဖဲကြိုးတွေကိုပဲ အမြန်ချည်နေတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း သူမဘေးမှာ ရင်တွေခုန်ရင်း ဖဲကြိုးလေးတွေ လိုက်ချည်နေရ၏။ သူမ၏လူတွေကလည်း တော်တော်သွက်ကြပါသည်။ ဒီလိုနှင့် မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အတွင်း ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ပင်လယ်ကစွီးပင်များမှာ အနီရောင် ဖဲကြိုးလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့်ဖြစ်သွား၏။ ကျွန်တော့်ဆီတွင် သူမပေးထားသော ဖဲကြိုးတစ်ခု ပိုနေသော်လည်း ပြန်မပေးတော့ဘဲ သူမရှေ့မှာပင် ကျွန်တော်က အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်၍ယူလာခဲ့သည်။

အားလုံးပြီးသွားတော့ အိမ်ပြန်ချိန်ကို ရင်ဆိုင်ရ၏။ ပုတုနှင့် သူ့လူများသည် အမိုးဖွင့်လှစ်ကားတစ်စီးပေါ် တက်သွားကြသည်။ သူ့ကို ကျောင်းဝင်းအပြင် ရောက်တဲ့အထိ လမ်းကြုံခေါ်ရင် ရပေမယ့် ပုတုက ကျေးဇူးမသိတတ်စွာ

ဒီအတိုင်းပဲ ပြုံးပြ၍ နှုတ်ဆက်ပါ၏။ “သူကတောင် မဖိတ်
ခေါ်တာ ငါက ဘာကို ကြေကွဲနေရမှာလဲ” ဟု ကျွန်တော်က
မာနှင့် ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

ပုတုကိုယ်တိုင်မောင်းသော လျစ်ကားအင်လျင်သံသည်
ကျွန်တော်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာဆီသို့ ဝေးလွင့်သွား၏။ မျှော်လင့်
ချက်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အတွက် အဝေးဆုံးကို ထွက်ခွာသွား
သောအရာများသာဖြစ်သည်။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ သူမနှင့် စတင်ဆုံဆည်းခဲ့သည့်
အမှတ်တရအဖြစ် ဒီဝတ်စုံလေးကို မလျှော်ဘဲ သေချာ
သိမ်းဆည်းထားလိုက်ပါသည်။

[၃]

ဒီနေ့က ဒီဇင်ဘာ (၃၁)ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အတွေးများသည် ရော့ကီးတောင်တန်းပေါ်ရှိ
ခရစ္စမတ်နှင်းများထဲတွင် မရှိပါ။ မနေ့ညနေတုန်းက မိနစ်
လေးဆယ်လောက်နီးပါး တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ပုတုဆိုသော
ကောင်မလေးဆီမှာ ကျွန်တော့်လွမ်းဆွတ်ခြင်းတွေ ရှိနေခဲ့
သည်။

သူမအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရန် ကျွန်တော့်မှာ အပြာရောင် ပါဆယ်တစ်ထုပ် ပါလာ၏။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က သူမအသက် ဘယ်နှစ်နှစ်ပြည့်မှန်းလည်း မသိ...။ သူမ၏ မေဂျာနှင့် အတန်းကိုလည်းမသိ...။ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ဘယ်မှာသွားပေးရမှန်းလည်းမသိ...။ အဲဒီလိုပဲ သူမကလည်း ကျွန်တော့်နာမည်ကိုတောင် မသိသူမို့ မေဂျာနှင့် အတန်းဆိုတာ ပို၍ဝေးပြီ။

ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ကစွီးပင်များ၌ လွင့်ဝဲနေသော အနီရောင်ဖဲကြိုးလေးတွေကို လျှောက်ငေးကြည့်ရင်း မနေ့ညနေက အတွေ့အကြုံများကို ပြန်တွေး၍ ကြည်နူးနေရပါသည်။

တခြား တခြားသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများကတော့ မနှစ်တုန်းကလိုပဲ ပင်လယ်ကစွီးပင်များရှိ ဖဲကြိုးနီတွေအကြောင်းကို နေရာအနှံ့မှာ ပြောဆိုနေကြ၏။ ကျွန်တော်က ထိုသူများကြားမှာ သူမကို ရင်မောစွာ လိုက်ရှာကြည့်မိသည်။

သို့သော်... ကျွန်တော့်ကြိုးပမ်းမှုများအားလုံး အချည်းအနီးသာဖြစ်ပါသည်။

အချိန်တွေက တလွင့်လွင့် ကုန်ဆုံးသွားလျက်ရှိ၏။

ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန်ကိုတောင် ရောက်တော့မည်။ ပုတု
ဆိုသည့် ကောင်မလေး၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် ကျွန်တော်
မတွေ့ရသေး။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျ
လာ၏။ ကျောင်းဆင်းသွားတော့လည်း ကျောင်းသားတွေက
အသီးသီး အိမ်ပြန်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းမောကြီးကို ချမိ၏။ နောက်ဆုံး
လက်ကျန် မျှော်လင့်ချက်များကို ခေါက်သိမ်းကာ ကျွန်တော်
တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ မလှမ်း
မကမ်းရှိ ဒဂုံတက္ကသိုလ်၏ အထင်ကရ ရေပန်းအဝိုင်းကြီး
ပေါ်၌ ချာတိတ်တစ်ယောက် ထိုင်နေတာ တွေ့ရ၏။ ခေတ်
လူငယ်တွေ ဝတ်နေကျ ခေါင်းဆောင်းပါသော အင်္ကျီပွပွကို
ဝတ်ထားပြီး ကျွန်တော့်လိုပဲ ခံစားချက်တစ်ခုခုကြောင့်
နောက်ကျမှ အိမ်ပြန်မည့်သူတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ရေပန်းကြီးနားကိုရောက်တော့ သူက ရုတ်တရက် ကျွန်
တော့်ဘက်ကို လှည့်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နှင့် မသိဘဲ
ပြုံးပြပါသည်။ ကြောင်အ,အဖြစ်သွားသော ကျွန်တော်က
သူ့အပြုံးလေးကို မှတ်မိသွား၏။ မနေ့ညနေတုန်းက ကျွန်
တော့်ကို နှုတ်ဆက်ပြုံးပြသွားခဲ့တဲ့ သူမရဲ့ အပြုံးလေး
(သို့မဟုတ်)ပုတု...။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ကုလားဘုရားပွဲလှည့်သလို တဒိန်းဒိန်းနှင့် ဆူညံလျက်ရှိ၏။ သူမက ဆွံ့အစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ကျွန်တော့်ကို လက်ဖဝါးဖြန့်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို တောင်းပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော အပြာရောင် ပါဆယ်ထုပ်လေးကို သူမဆီ လှမ်းပေးလိုက်၏။ မနေ့ကနှင့် မတူအောင် ရုပ်ဖျက်ထားသည့် သူမက ဒီလိုပုံစံနဲ့ ကျပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်ကို တစ်မျိုးဆွဲဆောင်ထားနိုင်ပြန်သည်။

သူမက ကျွန်တော်ပေးသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်ကို ချက်ချင်း ဖောက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ တအံ့တဩနှင့် ပျော်နေသည်။ သူမအတွက် ကျွန်တော်ပေးသည့် မွေးနေ့လက်ဆောင်မှာ ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပီကာဆို၏ ငြိမ်းချမ်းရေး ချိုးငှက်ပုံ ရင်ထိုးလေး ဖြစ်ပါသည်။ သူမက ရင်ထိုးလေးကို ကျွန်တော့်ရွေ့မှာပဲ မြတ်နိုးစွာ တပ်ဆင်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ၊ သဘောကျရဲ့လား”

“အင်း . . . ကျတယ်”

သူမက ရိုးသားမှုအပြည့်ဖြင့် စိတ်ထဲရှိသလို ပြန်ဖြေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမရဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာတွေကြား

မှာ အသည်းတယားယားဖြစ်လာကာ ကိုယ့်ဘက်က (Foul) ဖောင်းမဖြစ်ရအောင် မနည်းထိန်းချုပ်နေရ၏။

“နင့်ကို ငါ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး လိုက်ရှာနေတာ ပုတုရဲ့။ နင်က ဘယ်တွေပျောက်နေတာလဲ”

“ဘယ်မှ မပျောက်ပါဘူး။ နင်သွားသမျှ နောက်က လျှောက်လိုက်နေတာလေ။ ငါက အခုလို ရှုပ်ဖျက်ထားလို့ နင် သတိမထားမိတာပါဟ။ . . . ဟဲဟဲ. . . ဟဲ. . . ”

ကျွန်တော့်မှာ ဝမ်းသာအံ့ဩမှုတွေ ဖြစ်ပြီးရင်း ဖြစ်နေရ လေသည်။ သူမက တကယ်အတည်ပြောနေတာမို့ ကျွန် တော့်မှာ စောစောမသိရလေခြင်းဟု မချင့်မရဲ ဖြစ်မိ၏။

“နင့်ကို လိုက်ရှာနေမှန်းသိလျက်နဲ့ ပုတုရာ. . . ငါ့ကို တစ်နေကုန် နှိပ်စက်ထားရက်တယ်. . . ”

“ဪ. . . နင်က ငါ့ကို လိုက်ရှာနေတာလား။ မသိပါ ဘူး။ ငါက နင် ဖဲရှုံးပြီး စိတ်လေလေနဲ့ လျှောက်ဖိုးနေတာ မှတ်လို့ ဥက္ကာရဲ့ . . . ဟီးဟီး. . . ”

“ဘာ. . . ဘာ. . . ဘာ. . . ”

“ဘာဖြစ်တာလဲဟ၊ အလန့်တကြား. . . ”

“နင်က ငါ့နာမည် ဥက္ကာဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

“အမလေး . . . နင့်အကြောင်းများ . . . ဒီမှာတွေ့လား၊ နင့်ကျောပိုးအိတ်ထဲက ထိုးထွက်နေတဲ့ History Department ဆိုတဲ့ ဖိုင်ကြီးကို မနေ့ညနေတုန်းကအတိုင်း အရာမယွင်းသေးဘူး။ သမိုင်းမှာက ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ညက သူတို့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး နင့်ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြကြည့်လိုက်တော့ အမလေးလေး . . . နင့်ကို မသိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ နင့်အကြောင်းတွေဆိုတာလည်း တစ်ခုခုကို အကောင်းမရှိပါဘူး။ ဥက္ကာဆိုတဲ့နာမည်အပြင် နင် မဲအသေရိုက်တာ၊ ရန်ခဏခဏဖြစ်တာ၊ မိန်းကလေးရှုပ်တာ၊ ဆပ်ပလီကို ဘာသာစုံထိတာ . . . အို . . . စုံနေတာပဲ။ ငါ့မှာ နင့်အကြောင်း မေးမိတာတောင် တော်တော်အပြစ်တင်ခံလိုက်ရတယ်”

ပုတုရဲ့စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော်က ထုံးစံအတိုင်း ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်အကျင့်စရိုက်တချို့အပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်၏ မှတ်ချက်ချပုံက ကျွန်တော့်အား ကျောင်းသားဆိုးတစ်ယောက်လို့ ဖော်ပြနေလေသည်။

“နင် အခုလို ငါ့အကြောင်းတွေ သိလိုက်ရတော့ အပေါင်းအသင်းလုပ်ဖို့ စိတ်ကုန်သွားမှာပေါ့နော် . . . ပုတု . . . ”

ထိုအခါ ကျွန်တော့်ကို သူမက ခေါင်းယမ်းပြကာ

လျှို့ဝှက်သော အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးနှင့် ပါးပါးလေး ပြုံး
လိုက်၏။

“နင်ကလည်း ဥက္ကာရယ်. . . ငါ့ကို အထင်သေးလိုက်
တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ငါက အထင်သေးရမှာလဲ။ နင့်မွေးနေ့
အထိမ်းအမှတ်မှာ ကျောင်းကလူတွေ အကုန်လုံး အံ့ဩသွား
အောင် နင် လုပ်ပြခဲ့တယ်။ အဲဒီလို Idea မျိုးရှိတဲ့
ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို ငါ လုံးဝအထင်မသေးရဲဘူး
ပုတ. . . ငါ တကယ်ပြောနေတာ. . . ”

“ဒါဖြင့် နင်က ငါ့ကို. . . ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးထိ မရောက်ခင် သူမက ဖြတ်၍
ပြောလိုက်ပါသည်။

“နင့်ကို ငါက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားတာပေါ့”

အဲဒီစကားရဲ့ နောက်ကွယ်မှ တခြားအဓိပ္ပာယ်တစ်ခုကို
ဖော်ကြည့်ကာ စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော် ရူးသွပ်သွားပါ၏။
ကျွန်တော် သူမကို မေးလိုက်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့. . . ”

“နင်က ငါမနှစ်တုန်းက New Year မှာ လုပ်ခဲ့တဲ့
ပြဿနာရဲ့ အဖြေကို ဒီနှစ်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် အံ့ဩသွားအောင်

ဖြေပြခဲ့တယ်လေ။ နင့်လိုလူတစ်ယောက် ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ငါ လုံးဝကို မထင်ထားမိဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီလို အမြော် အမြင်ရှိရှိ တွက်ဆတတ်တဲ့ နင့်လိုဦးနှောက်မျိုးဟာ ဘယ်လို လုပ်ပြီး လူညံ့တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

ပုတုဆိုသည့် ချစ်မြတ်နိုးစရာ သတ္တဝါလေးဆီမှ ကြားရ သမျှ စကားတွေကြောင့် ကျွန်တော် နည်းနည်းလေး ဘဝင် မြင့်ချင်သလို ဖြစ်သွား၏။

“ဒါပဲလား . . . ”

ထိုသို့ စကားထောက်ပေးလိုက်တော့ သူမက ခဏ စဉ်းစားဟန်ပြုလေသည်။ ပြီးမှ-

“နင်က မာနလည်းကြီးသေးတယ်”

သူမ၏ နောက်ဆက်တွဲမှတ်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော် ရယ်ရင်း ပြန်မေးလိုက်မိ၏။

“ဘာကြောင့် အဲဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မနေ့ညတုန်းက အပြန်မှာ နင့်ကို ကားကြုံလိုက်စီးဖို့ ငါ မဖိတ်လိုက်မိဘူး။ အဲဒီအတွက် ငါ့ကို နင် ဘာမှမပြောဘဲ မာနနဲ့ လမ်းလျှောက်သွားခဲ့တယ်”

သူမပြောတာတွေက သွေးထွက်အောင် မှန်လှ၏။ ဒီလို ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် ချစ်စဖွယ်ကောင်မလေးဆီမှာ အခုလိုမျိုး

ကြောက်စရာကောင်းသည့် ပါးနပ်မှုတွေ ရှိနေခြင်းကပင် ထူးခြားနေပြန်သည်။ ကျွန်တော်က သူမရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ ဝန်ခံရ၏။

“ဟုတ်တယ် ပုတု. . . နင်ပြောတာ မမှားဘူး။ ငါ့ဆီမှာ အဲဒီလိုမာနမျိုးရှိတာ အမှန်ပဲ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမက ခစ်ခနဲရယ်လိုက်၏။ နောက်. . . သူမက တည်တည်လေးပြောပါသည်။

“နင့်ဆီမှာ အဲဒီလို ရိုးသားမှုရှိနေတာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ ကွန်ဂရက်ကျွေးလေး ရှင်း ဥက္ကာ. . . ”

ကျွန်တော်လည်း ယောင်နနနှင့် သူမ ကမ်းပေးသော လက်ကို ပြန်၍နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။ ထိုခဏ၌ သူမ လက်ဖဝါးဆီမှ ပူနွေးသည့် အရှိန်အဝါတစ်မျိုးသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲအထိ စီးဝင်သွားခဲ့၏။

အဲဒီလိုစတင်ခဲ့သော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ သူငယ်ချင်းဘဝကို အစပိုင်းမှာ မလိုသူတွေက အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ ပါးစပ်ညောင်းသွားကြပုံ ရပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့မျက်လုံးများကိုတော့ ပါဝါမျက်မှန်ကြီးတွေတပ်ကာ ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှအား

အမြင်ကျဉ်းမြောင်းစွာ မလွတ်တမ်း ကြည့်နေခဲ့ကြလေသည်။

[၄]

ထိုမှ နောက်နှစ်ဒီဇင်ဘာ (၃၁)ရက်နေ့ မရောက်မီ နေ့စွဲများသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာအတိ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် အမှတ်တရပေါင်းများစွာကို သံမဏကြိုးတွေလို ခိုင်မာစွာ တည်ဆောက်ပြနိုင်ခဲ့ပြီ။ သူမကို ကျွန်တော်က “ချစ်တယ်”လို့ မပြောဖြစ်သေးတာကလွဲရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် ချစ်သူစုံတွဲ ဖြစ်ကြ၏။ ဒါကို လည်း သူမ နားလည်ထားပြီးသားဟု ကျွန်တော် ယုံကြည် မိ၏။

နွေဦးကံ့ကော်ရနံ့၊ သစ်ရွက်ကြွေတွေကြားက ဥဩငှက် အော်သံများ၊ ကမ္ဘာ့ဖလားဘောလုံးပွဲ၊ ဆွဲငင်ထားတဲ့ ဇူလိုင် မိုးစက်တွေ၊ သွေးစွန်းခဲ့သော နိုင်ငံတကာ အရေးအခင်းတချို့၊ မိုးထဲလေထဲမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား၊ ဆောင်းဦးပေါက် သစ်တော်သီးလေးတစ်လုံး၏ အလွမ်း . . . အစရှိသဖြင့်များကို ဖြတ်သန်း ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် ခရစ္စမတ်အကြို Carol Singing တေးသီချင်းသံတွေဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ရတော့ သည်။

တစ်နှစ်ဆိုသောကာလမှာ အရမ်းမြန်ဆန်လွန်းသည်ဟု ထင်စရာဖြစ်ခဲ့၏။ အချစ်သစ်ပင်အကြောင်း စိတ်ကူးယဉ်လို့ အကောင်းဆုံးအချိန်မို့ ဘယ်စာဆိုမှ မဖွဲ့ဆိုနိုင်သေးသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သူ့မအတွက် ကျွန်တော် ရေးဖွဲ့ဖြစ်လိုက် သည်။ အလှပဆုံး နှင်းမြူတွေထဲမှာ ဆန်တာကလေး ဘိုးဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ “ခွဲခွာချိန်” ဆိုသည့် ရက်စက်မှုတစ်ခုအား ယူဆောင်လာခဲ့လေပြီ။

သေချာတာက ကျွန်တော်သည် အပြောင်းအလဲကို ဘာမှကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု မပြုလုပ်ရသေးခင် ရင်ဆိုင်လိုက် ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်း၏ အေးစက်သော အငွေ့အသက်များ ဝေ့ဝဲ ပျံ့လွင့်နေသည့် မနက်ခင်းတစ်ခုကို ပြကွဒိန်ထဲမှာ ဒီဇင်ဘာ (၃၁)ရက်နေ့ဟု ဖော်ပြထား၏။ မနေ့က ကျွန်တော် ဖျား နေ၍ ကျောင်းမတက်သော်လည်း ဒီနေ့တော့ ကိုယ်ပူကျ သွားပြီး တော်တော်သက်သာလာတာ ဝမ်းသာစရာဖြစ်ပါ သည်။ အထူးသဖြင့် ပုတုရဲ့ မွေးနေ့မှာ အခုလို အချိန်မီ ပြန်လည်ကျန်းမာလာခြင်းကိုပဲ ကျွန်တော် ပျော်နေမိ၏။ မနေ့တုန်းက ကျွန်တော် ကျောင်းမတက်ခဲ့သဖြင့် ပုတုရဲ့ မွေးနေ့ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ပင်လယ်ကစွီးပင်

များမှာ အနီရောင်ဖဲကြိုးလေးတွေ ဝိုင်းချည်ပေးဖို့ ပျက်ကွက် ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် မပါလည်း ဒီကိစ္စကို ပုတုတစ်ယောက် သူ့လူတွေနှင့် အဆင်ပြေအောင် လုပ်သွားမှာပဲဖြစ်ပါသည်။ သူမရင်ဘတ်မှာ မနှစ်က ကျွန်တော် လက်ဆောင်ပေးထား ခဲ့သော ပီကာဆို၏ အဖြူရောင် ငြိမ်းချမ်းရေးချိုးငှက်ရုပ် လေးကို တပ်ဆင်ထားပေလိမ့်မည်။ ထိုအတွေးနှင့် ကျွန်တော် ကလည်း သီးသန့်ဖယ်ထားသည့် မနှစ်တုန်းက ဝတ်စုံကို ဝတ်ရန် ရွေးချယ်လိုက်၏။ အင်္ကျီလေးသည် တစ်နှစ်တိတိ သိမ်းဆည်းခံထားရသဖြင့် ပရုပ်လုံးရနံ့တွေ သင်းပျံ့လျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာ သူမကို တွေ့ချင်စိတ်တွေ လောကြီး နေတာ သတိထားမိ၏။ စီးလာသော ဖယ်ရီကားက ရှစ်နာရီ အတိမှာ ကျောင်းဝင်းထဲရောက်၏။ သူမအတွက် မွေးနေ့ လက်ဆောင်မှာ အိမ်တွင် မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း အခုမှ ကျွန်တော် သတိရသွားပါသည်။ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့သဖြင့် ကျွန်တော် မေ့ထားလိုက်၏။

ကျောင်းဝင်းထဲကို ခြေချမိချိန်မှာ တစ်ခုခုမှားနေပြီဆိုတာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာပြန်စစ်ဆေးကြည့် တော့လည်း ဘာမှားမှားအယွင်းမှ မရှိချေ။ ကျွန်တော်က သမိုင်းဆောင်တွေရှိရာသို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ရုတ် တရက် ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းမှာ အလင်းပွင့်မှုတချို့ ဖြစ်သွား ပါသည်။ ကျွန်တော့်အကြည့်တွေက ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များ ဆီ ရောက်သွား၏။ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်များပေါ်တွင် ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားသော အနီရောင်ဖဲကြိုးစလေးတွေ တစ်ခုမှ ရှိမနေပါ။ ဒါ. . . ဘာသဘောပါလိမ့်။

ထိုစဉ်. . . ကျွန်တော့်နောက်ကျောဘက်မှ ခြေသံတချို့ ကြားနေရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပုတုနှင့် သူမထက် အနည်းငယ် အသက်ကြီးပုံရသော လူတစ်ယောက်ကို လက် ချင်းတွဲလျက် တွေ့ရပါသည်။ သူမက ပြုံးရွှင်စွာ စကား ဆို၏။

“ဟဲ့. . . ဥက္ကာ. . . နင် နေကောင်းသွားပြီလား။”

“အေး. . . ကောင်းသွားပြီ”

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်း အားပြိုင်နေကြသည်မှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အဓိပ္ပာယ်ကို ရောက်ရှိသွားစေတဲ့အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ပုတုက ကျွန်တော့်ကို သူမချစ်သူနှင့် မိတ်ဆက်

ပေးနေ၏။

ငါ့ကို ဟိုလူက ဘာပြောသလဲ။
 ငါကရော ဘာတွေပြန်ပြောမိသလဲ။
 ပုတုဟာ မျက်နှာပျက်နေသလား။
 ဟိုငနဲကတော့ မျက်နှာပျက်နေမှာပေါ့။
 ဒါဆို ငါကရော . . . ဟန်ဆောင်ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။
 ငါ ဝွဲတွေပြောမိရင် ပုတုတော့ စိတ်ဆိုးမှာပဲ။
 နောက်မှ သူတို့အတွဲကို ပြန်တောင်းပန်ရမယ်။
 ငါဟာ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ ပြသဖို့

လိုပြီ။

.....

။

ကျွန်တော့်နားစည်ထဲ၌ အသံတွေ ရှုပ်ထွေးစရာ
 ရောနှော နေကြသည်။ အမြင်အာရုံတွေပါ မှုန်ဝါးလာသဖြင့် “ငါ
 သွားတော့မယ်” ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာ
 လာခဲ့၏။ ဘယ်ကိုရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိအောင် ကျွန်
 တော် လမ်းလျှောက်သွားခဲ့ပါသည်။ နောက် နာရီဝက်ခန့်
 ကြာသောအခါ ကျွန်တော် ရပ်လိုက်ပြီး ရောက်နေသည့်

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာကြည့်မိ၏။

ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်၌ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်တွေက တိတ်ဆိတ်နေကြပါသည်။ တိုက်ခတ်လိုက်သော လေနှုအေးကြောင့် ကျွန်တော် နည်းနည်းလန်းသွား၏။ နာရီဝက်လောက် မရပ်မနား လျှောက်သွားခဲ့သဖြင့် ခံစားမှုထူထည်များမှာ အတော်လျော့ပါးသွားပုံရလေသည်။

ပရပ်လုံးနဲ့ မွှေးပျံ့နေသည့် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုရှိနေကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော်က အိတ်ကပ်ကို နှိုက်လိုက်တော့ အောက်မေ့လွမ်းဆွတ်စရာ အတိတ်တစ်ခု ထွက်လာသည်။ ထိုအရာမှာ မနှစ်တုန်းက ပုတုကို ကျွန်တော် ပြန်မပေးဘဲ ယူထားခဲ့သော အနီရောင်ဖဲကြိုးလေးတစ်ချောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘာရယ်လို့မဟုတ်. . . ။ ကျွန်တော့်ရှေ့ရှိ ပင်လယ်ကမ္ဘီးပင်၏ အကိုင်း၌ အနီရောင်ဖဲကြိုးလေးကို ချည်နှောင်လိုက်မိသည်။ ဖဲကြိုးလေးက လေထဲတွင် လွင့်ဝဲနေ၏။ ကျွန်တော်က နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးရင်း ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးမှာ ဘယ်လိုလေးလံမှုမျိုးမှ မရှိတော့ဘဲ အထူးပေါ့ပါးနေလေသည်။

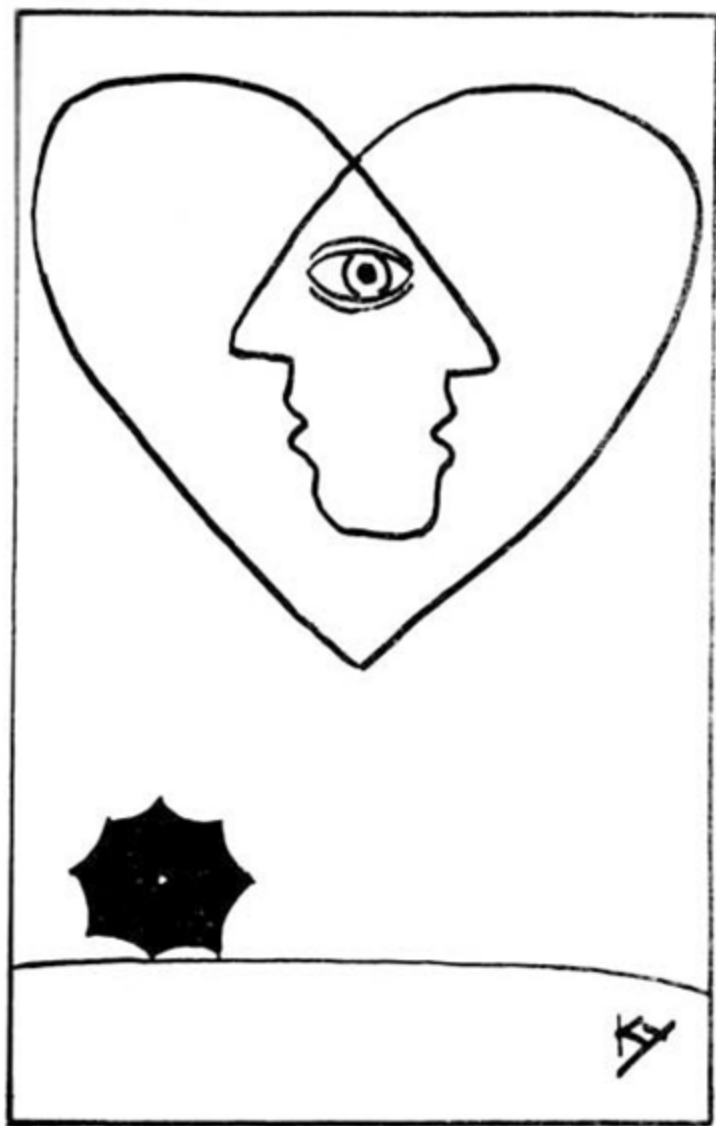
[၅]

ဒဂုံတက္ကသိုလ် ပရိဝုဏ်ထဲမှာ တိမ်လို့ပေါ့လွင့်နေသော
လူတစ်ယောက် လျှောက်သွားလျက်ရှိပါသည်။ သူသည်
တစ်ခါ တစ်ခါ ပင်လယ်ကဗွီးပင်များကြား ဝင်အိပ်နေ
တတ်၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ အနီရောင်ဖဲကြိုး တပ်ဆင်ထား
သည့် ကျောင်းသူများဆီမှ ဖဲကြိုးကို လု၍ ထွက်ပြေး
တတ်၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ ကျောင်းကန်တင်းဆိုင်များ၌
“ဒီဇင်ဘာ(၃၁)ရက် တစ်ပွဲပေးပါ” ဟု မှာစားတတ်၏။

သူ့ကို အရူးလား၊ လူကောင်းလား၊ ပညာရှိလား၊
အကြမ်းဖက်သမားလား၊ အနုပညာရှင်လား၊ အချစ်သူရဲ
ကောင်းလား၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေသူတစ်ဦးလား . . . ဆိုတာ
ဘယ်သူမှ သေချာမသိနိုင်ကြချေ။ ။

လေးစားစွာဖြင့် . . .

ဝေမျှသွင်
၂၀၀၆

ရှေးဟောင်းစိုင်းရပ်(၆)တစ်ကောင်၏ဘဝ

ညက ကျွန်မ အိပ်မက်မက်တယ်။ အရိုးစုတွေ အများကြီးရှိတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းထဲကို ကျွန်မ ရောက်နေတယ်။ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ပြတင်းပေါက် လေးပေါက်ရှိတယ်။ ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်လုံးဟာ ပွင့်နေကြပါတယ်။ လေတွေက တဝှေ့တဝှေ့ တဝှီးတဝှီး တိုက်ခတ်လို့ပါ။ ကျွန်မ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အညိုရောင်လက်ရှည် အင်္ကျီပွပွကြီးဟာ လေတွေကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်၊ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ လွင့်လို့ . . . ။ ပြီးတော့ အဲဒီအခန်းထဲမှာရှိတဲ့ အရိုးစုတွေဟာ အလင်းရောင်နဲ့ ထိတွေ့မှုနည်းလို့ ထင်တယ်။ သိပ်မလတ်ဆတ်ဘူး။ တကယ်ဆို မလတ်ဆတ်ဘူးလို့ ကျွန်မက တဲ့တိုးကြီး ပြောလိုက်ပေမယ့် အမှန်တော့ တိတိကျကျကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ အထင်သက်သက်ပါ။ ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်ပွင့်နေတဲ့ အခန်းထဲမှာ

အလင်းရောင် အားနည်းနေတယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မ စကားကြောင့် ရှင်တို့ စဉ်းစားရကျပ်နေပြီ။ အဲဒါ မှန်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မထင်ရင် လွဲခဲ့ပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ရှင်တို့ စဉ်းစားရကျပ်နေတဲ့ ပြဿနာကို ကျွန်မ ရှင်းမပြတတ်ဘူး။ ဒါက အိပ်မက်လေ။ ဒီလောက်ဆို ရှင်တို့ သဘောပေါက်ဖို့ ကောင်းပါပြီ။ ယုတ္တိဗေဒနယ်ပယ်ရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ အဲဒီအဖြစ်ဟာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ပြောချင်တာက တခြားပါ။

အခု ကျွန်မ ဒီလိုချရေးပြနေရတာ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး။ ရည်ရွယ်ချက်က ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်ကို ရှင်တို့ ရှင်းလင်းအောင်မြင်ယောင်ကြည့်နိုင်ဖို့ပဲ။ ဒါ... သိပ်အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်။ ဒုက္ခပါပဲ။ စကားတွေက လိုရင်းကို မရောက်ဘဲ လမ်းကြောင်း လွဲလွဲသွားတာ ခက်တယ်။ အခုလောက်ဆို ရှင်တို့ ကျွန်မကို တော်တော်အမြင်ကတ်နေလောက်ပြီ။ ကျွန်မ အထင်မှန်ရဲ့လား။

ကဲ... ထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်မ အိပ်မက်အကြောင်းပဲ ပြောတော့မယ်။ ကျွန်မ ရောက်နေတဲ့အခန်းဟာ အတော်ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ အရိုးစုတွေကလည်း ကျွန်မအထက်မှာ

ပြောခဲ့ဖူးသလို အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်မ ခြေချဖို့တောင်
နေရာသိပ်မရှိချင်ဘူး။ အရိုးစုတွေကတော့ အမျိုးမျိုးပဲပေါ့။
လူအရိုးစု၊ နွားအရိုးစု၊ ခွေးအရိုးစု၊ ကြောင်အရိုးစု၊ မျောက်
အရိုးစု၊ မိကျောင်းအရိုးစု၊ စာကလေးအရိုးစု၊ ရှဉ့်အရိုးစု၊
ဒိုင်နိုဆောအရိုးစု၊ ဝေလငါးအရိုးစု၊ အိမ်မြှောင်အရိုးစု၊ စွန်
အရိုးစုတွေအပြင် နတ်၊ သိကြား အရိုးစုတွေအထိ ရှိတယ်။
ကျွန်မပြောတာမှာ အနည်းငယ်တော့ လွဲမှားနိုင်ပါတယ်။
ဒီလောက်တော့ လွဲခွင့်ရှိမယ်လို့လည်း ကျွန်မ ထင်တယ်လေ။
မရှိဘူးလို့ ကန့်ကွက်ချင်တဲ့လူရှိရင်လည်း သူ့သဘောအတိုင်း
ပဲ ရှိပါစေ။ ကျွန်မက လွဲခွင့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ဘက်က ပြန်ပြော
လိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့။

ကျွန်မ အိပ်မက်ထဲက အခန်းဟာ အပြာရောင်လဲ့လဲ့နဲ့
အမှောင်အားကောင်းတယ်။ အဲဒီလိုအခန်းမျိုးမှာ အရိုးစုတွေ
အများကြီးနဲ့ လေတွေ တရကြမ်းတိုက်နေတယ်။ ကျွန်မလို
အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
အနေနဲ့ ဒါဟာ ချောက်ချားစရာ ကောင်းနေလိမ့်မယ်လို့ ရှင်တို့
မထင်မိဘူးလား။

ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ အဲဒီလိုထင်ရင်တော့ မှားမှာပဲ။
ကျွန်မက ချောက်ချားဖို့ နေနေသာသာ ပျော်တောင်ပျော်နေ

သေးတယ်။ ဒီစကားကြောင့် ရှင်တို့ အံ့ဩရင် အံ့ဩ၊ ဒါမှမဟုတ် မယုံမကြည်ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်မ စကားက ရှင်တို့ အကြွင်းမဲ့လက်ခံ ယုံကြည်ဖို့ ကောင်းလောက်အောင်မှ မခိုင်လုံဘဲကိုး။ ကျွန်မကတော့ အလေးအနက် တည်တည်ကြည်ကြည် ပြောတာပါ။ ကျွန်မ မှာ တကယ့်ကို ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေတာ အမှန်ပါ။

ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်ဟာ သိပ်အရေးကြီး မဟုတ်တောင်မှ အနည်းအကျဉ်းတော့ ကျွန်မစိတ်ကို ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စေ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ဟာ ခဏပါပဲ။ ကျွန်မ ထင် တယ်။ သုံးနာရီ သာသာလောက်ပဲ ကြာတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခု ပေါ့။ အိပ်မက်ဟာ ဘာမှ မည်မည်ရရ ပြောစရာတော့ မရှိဘူး။ ဆိုခဲ့သလိုပဲ။ အရိုးစုတွေ အများကြီးရှိတဲ့အခန်းထဲ မှာ ကျွန်မက အညိုရောင် အင်္ကျီလက်ရှည်ပွပွတစ်ထည် ဝတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်လေးပေါက်က တိုက်ခတ်တဲ့ လေတွေ ကို ကျွန်မ လက်ခံနေရတယ်။ အိပ်မက်က အဲဒီပုံစံအတိုင်း တစ်ရွေးသားမှ မလျော့ဘူး။ တခြားထူးဆန်းတာတွေ၊ ဘာတွေလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်မအိပ်မက်ထဲမှာ ရောက်ခဲ့တဲ့ အခန်းကို ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ရင်ခုန်ပြနေတာ ရှင်တို့ကော မျက်စိနောက်နေရောပေါ့။

အိပ်မက်က ဘာမှန်းမသိဘဲ မက်ဖြစ်သွားပြီး ဘာမှန်း
မသိဘဲ ပြီးသွားတယ်။ ကျွန်မကတော့ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့
အိပ်မက်ဆိုတော့ ဘယ်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ပြီးစေချင်ပါ့မလဲ။
ဒါပေမယ့်လည်း အိပ်မက်က ပြီးသွားတော့ မတတ်နိုင်ဘူး
ပေါ့။

ကျွန်မက အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေ
ထွန်းခိုင်ကို ပြောပြတော့ သူက ရယ်တယ်။ သူ့ရယ်နေရင်
ကျွန်မက ငြိမ်ငြိမ်ဝပ်ဝပ်ကလေးပဲနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ သူ့ရယ်သံက တော်တော်နားထောင်လို့ ကောင်း
တာကိုး။ သူက မေးရိုးခိုင်တယ်။ နှာတံချွန်တယ်။ မျက်လုံး
တွေကလည်း တောက်တောက်ပပရှိတယ်။ ဉာဏ်ပညာလည်း
ကြီးတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တော်တော်ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့
သူပါ။

ကျွန်မနဲ့ မညားခင် သူ့မှာ ရည်းစားတွေ တော်တော်
များများ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါက ကျွန်မ ကြားတာပါ။ ကိုယ်တိုင်
မြင်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီသတင်းဟာ
ခိုင်လုံတယ်လို့ ကျွန်မ ယုံတယ်။ သူ့လို ယောက်ျားမျိုးကို
ဘယ်မိန်းမမျိုးကမှ ငြင်းဆန်ဖို့ မလွယ်လောက်ဘူး။ ပြီးတော့
သူက မိန်းမတွေကို ဆွဲဆောင်ဖို့ဆို စိတ်ပါလက်ပါ နိုင်လွန်း

တယ်။ နောက်တစ်ချက်က မိန်းမတွေရဲ့အကြိုက်နဲ့ အားနည်းချက်ကို ရှာဖွေတဲ့နေရာမှာ သူဟာ ပထမတန်းစားပဲ။ ရှင်တို့ သူ့ကိုမြင်ရုံနဲ့ ဒါတွေဟာ အမှန်ပါလို့ ဝန်ခံသွားစေရမယ်။ အဲဒီလောက်ကို သူ့ရုပ်သွင်က သပ်ရပ်ပေါ်လွင်တယ်။

သူ့အသားအရေက ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ချောမွေ့လွန်းအားကြီးတယ်။ အသံကလည်း ကြည်လင်မှု အပြည့်နဲ့။ ဒါကြောင့် သူ ရယ်နေရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ စကားပြောနေရင်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက ငြိမ်ကုပ်ပြီး နားထောင်နေတာပဲ။ သူကလည်း အဲဒီလိုပုံစံနဲ့ ကျွန်မကိုမြင်ရတာ သဘောကျတယ်လို့ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်မကတော့ သူ့သဘောကျတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ။ သူက ကျွန်မကို တော်တော်ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဟာ မိဘတွေပေးစားလို့ မဟုတ်ဘဲ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှပြီး လက်ထပ်ခဲ့ကြတာပါ။ သူဟာ ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်မကျခင်ကသာ အတော်ရှုပ်ပွေတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်မှာတော့ အတော်လေး ငြိမ်သွားပါတယ်။ ဘယ်သူကမှ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ သူ့ကို ဆုံးမတာမျိုး၊ တားမြစ်တာမျိုးလည်း မရှိပါဘူး။ သူ့အသိနဲ့သူ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေတာပါ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်မိပါ

တယ်။

သူဟာ အရမ်းလှတဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကိုလည်း ပိုင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မ နှစ်ခြိုက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေက အများကြီးပါ။ အဲဒီအရည်အချင်းတွေ အများကြီးထဲမှာ ကျွန်မအတွက် အလိုအပ်ဆုံးနဲ့ တန်ကြေးအရှိဆုံးက ကျွန်မ အိပ်မက်တွေအကြောင်းပြောရင် သူက ကျကျနန နားထောင် ပေးတာပဲ။ ဪ... ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မက မကြာခဏ ဆိုသလို အိပ်မက်ဆန်းဆန်းတွေ မက်လေ့ရှိတယ်။ အိပ်မက် တွေက ထပ်တယ်လည်းမရှိဘူး။ အမြဲတမ်း အသစ်တွေချည်း ပဲ မက်တာ...။ အိပ်မက်ဟာ ငါးရက်ကို တစ်ကြိမ်နှုန်း လောက်ရှိတယ်။ ဒါ... အံ့ဩစရာလို့ ကျွန်မ မပြောချင်ပါ ဘူး။ ပုံမှန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခု မဟုတ်တာလည်း အမှန်ပါ။

ကျွန်မက အဲဒီအိပ်မက်တွေ မက်ပြီဆိုရင် သူ့ကို အမြဲ ပြောပြတယ်။ သူဆိုတာ ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေထွန်းခိုင်ကို နာမ်စားသုံးတာမှန်း ရှင်တို့သိမှာပေါ့။ သိနှင့်ပြီးသား ကိစ္စ တစ်ခုကို ထပ်ရှင်းပြနေသလို ဖြစ်နေရင် ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ် ပါ။ ကျွန်မက ဒီလိုပဲ။ ပြောချင်နေလို့ရှိရင် တစ်ဖက်လူက သိနှင့်ပြီးသားပဲ ဖြစ်နေပါစေ... ပြောပစ်လိုက်တာပဲ။ ရှင်တို့ ကို ကျွန်မယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မအိပ်မက်တွေအကြောင်း ဆက်

ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်မ အိပ်မက်တွေကို သူက နားထောင်ရင်း ရယ်လိုက်တာမျိုး မကြာ မကြာ လုပ်တတ်ပါတယ်။ ဒါက ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကျွန်မ အိပ်မက်ဆန်း တွေဟာ အတော့်ကို အူကြောင်ကြောင်နိုင်လို့ပါပဲ။

သူက ရယ်တာဆိုတာ ရိုးရိုးရယ်တာပါ။ လှောင်ပြောင် သရော်လိုက်တာမျိုး သူ့ရယ်သံထဲမှာ မီးခွက်ထွန်းရှာတာ တောင် ကျွန်မ မတွေ့နိုင်ဘူး။ သူက ရယ်ပြီးရင် ကျွန်မ ဆက်ပြောတဲ့ အိပ်မက်တွေကို လေးလေးစားစားပဲ နားထောင် ပေးပါတယ်။ ဒီအချက်ဟာ ကျွန်မအတွက် အဓိကပေးဆပ် တာပဲ။ သူ့ရဲ့ လှုပ်လွန်းတဲ့ စိတ်ကူးထည်တွေကို သူပြောပြ တဲ့အခါမှာလည်း ကျွန်မက အလေးအနက်ထား နားထောင် ပေးခြင်းနဲ့ သူ့ကို ပြန်ပေးဆပ်ပါတယ်။ သူ့ကြံ့စည်ထားတဲ့ စိတ်ကူးတွေကလည်း သိပ်ဆန်းကြယ်တာပဲ။ ဥပမာ-သူ ဒါရိုက်တာလုပ်ခွင့်ရရင် ရိုက်ချင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားမျိုး၊ သူ့ရဲ့ ပြည်သူ့လူထုအကျိုးပြု ပရဟိတလုပ်ငန်းအကြောင်း၊ အနု ပညာသမားတွေချည်း သီးသန့်နေရမယ့် မြို့တစ်မြို့ တည် ဆောက်ဖို့၊ ဖက်ရှင်မောင်မယ်တွေဝတ်ဖို့ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ ဖန်ထည်အဝတ်အစားပျော့ပျော့တွေ (စသည်ဖြင့်) သူ့ စိတ်ကူးတွေကို ကျွန်မကို ပြောပြပါတယ်။

သူ့မှာ အရည်အချင်းကောင်းတွေ တော်တော်များများ ရှိသလို မကောင်းတဲ့အရည်အချင်းမျိုးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ မကောင်းတဲ့အရည်အချင်းလို့ ကျွန်မ သုံးနှုန်းလိုက်တော့ ရှင်တို့အနေနဲ့ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ဒါက... ဒီလိုပါ။ မကောင်းတာမှန်ပေမယ့် လူတိုင်း အဲဒီကိစ္စကို လိုက်လုပ်ဖို့ မလွယ်လှဘူး။ ခက်တယ်။ မကောင်းပေမယ့် အဲဒါ အရည် အချင်းတစ်ရပ်ပဲ။ ရှင်တို့ သဘောမတူရင်လည်းနေပါ။

သူ့ရဲ့ မကောင်းတဲ့အရည်အချင်းဆိုတာ တခြားမဟုတ် ပါဘူး။ အရက်အရမ်းသောက်နိုင်တာပဲ။ သူ့များတွေနဲ့ အရက်သောက်ရင် သူက အများဆုံးသောက်တယ်။ ရမ် တစ်လုံးလောက်ဆိုရင် သူ့များတွေက တော်တော်မူးနေပြီ။ သူက မမူးသေးဘူး။ သောက်နိုင်တာကတော့ ကမ်းကုန်ပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံ အရက်သမားမျိုးဆို သူက အရက်ပြိုင်သောက် ရင် နိုင်နေကျ။ အဲဒီအရည်အချင်းမျိုးကိုတော့ ကျွန်မက သိပ်မကြိုက်ချင်လှဘူး။ သူဟာ တကယ့်ယစ်ထုပ်တွေက ဖအေခေါ်ရလောက်အောင် အရက်သောက် ကျွမ်းကျင်လွန်း ပါတယ်။ ထူးခြားတာက သူ့များတွေလို အရက်သောက်ပြီး ရင် တော်တော်နဲ့ကို မမူးတာပဲ။

သူ အရက်သောက်နေရင် သီချင်းလေး တကြော်ကြော်

အော်ဆိုနေတတ်သေးတယ်။ သူများ အရက်သမားတွေလိုမျိုး မူးပြီးရမ်းတာတို့၊ ရစ်တာတို့လည်း မလုပ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကလည်း သူ့ အရက်မသောက်ဖို့ အတင်းတားမြစ်တာ မျိုး မလုပ်ဘူး။ ပြီးတော့ သူက အဲဒီအရက်ကို အမြဲတမ်း မသောက်ဘူး။ တစ်လတစ်ကြိမ်လောက်ပဲ သောက်တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက အဲဒီကိစ္စကို သိပ်ပြီး စိတ်အနှောင့် အယှက်မဖြစ်လှဘူး။ အရက်ကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ ရီဝေဝေ သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မ အရမ်းသဘောကျတယ်။ အဲဒီ မျက်လုံးတွေအောက်မှာ ကျွန်မ နေရတာကို လုံခြုံနွေးထွေး တယ်လို့ အမြဲခံစားနေရတယ်။ သူဟာ ပါးပါးနပ်နပ်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ။

သူ့အရည်အချင်းကောင်းတွေထဲမှာ အဲဒီအချက်ဟာ တစ်ခုအပါအဝင်ပါပဲ။ နောက်တစ်ခုက သူဟာ အလိုက် သိပ်သိလွန်းတယ်။ ကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်ကျချိန်ကစပြီး ဒီနေ့အထိ မပျက်မကွက် အလိုက်သိတာဟာ တမင်လုပ်ယူလို့ မရနိုင်ဘူး။ သူ့ရဲ့အလုပ်က အင်္ဂလိပ်စာကျူရှင်ဆရာပါ။ သူက စကားပြောလည်း ကောင်း၊ အသင်အပြလည်း ကောင်း ဆိုတော့ သူ့ကျူရှင်ဟာ တော်တော်အောင်မြင်တဲ့ ကျူရှင် တစ်ခုဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီတော့ ဝင်ငွေလည်း ဖြောင့်ဖြောင့်

ဖြူးဖြူးရွှိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ တပည့်မ ချောချောလေးတွေနဲ့ သူဟာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရယ်မောနေတာကို မြင်ရင် ကျွန်မက အလိုလို အူတိုနေတော့တာပဲ။ ဒါက သူ့ရဲ့ ဇနီးမယား တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဖြစ်သင့်တဲ့အချက်တစ်ခုပါ။

သူဟာ စာသင်နေချိန်များမှာ တပည့်တွေကို ရယ်ရယ် မောမောရွှိစေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံဆို ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်ဆန်းတွေဟာ သူနဲ့ သူ့ တပည့်တွေအတွက် ရယ်ပွဲဖွဲ့စရာ ဟာသများလည်း ဖြစ်လေ ရဲ့။ အမှန်က ကျွန်မ အိပ်မက်တွေဟာ ဒီလောက်ရယ်စရာ မကောင်းလှပါဘူး။ သူ့ရဲ့ စကားပြောအတတ်ပညာဟာ ဒီနေရာမှာ တော်တော်အရေးပါပါတယ်။ သူက သူ့တပည့် တွေကို 'မင်းတို့အစ်မရဲ့ အိပ်မက်က ဒီလိုတဲ့ကွ'ဆိုပြီး စတင် လိုက်တာနဲ့ကို သူ့တပည့်တွေ ရယ်ဖို့ ဟန်ပြင်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလောက်ကို သူဟာ ဟာသဓာတ်ခံနဲ့ စကားပြောအစွမ်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေထွန်းခိုင်အကြောင်းတွေ ကို ဒီလောက်ဆို ရှင်တို့ တော်တော်သိပြီးရောပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပြောဖို့ကျန်သေးတဲ့ အချက်အလက် အနည်းငယ်တော့ ရှိပါသေးတယ်။ သူဟာ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်တယ်လို့ အလွယ်အားဖြင့်ပြောရင် ရပေမယ့် ခြွင်း

ချက်တော့ရှိပါတယ်။ အဲဒါက သူ့ကို အသည်းယားလောက် အောင် သူစိတ်ထဲ ကျလိကျလိဖြစ်အောင် ကျွန်မ လုပ်နိုင်တဲ့ အခါမျိုးဆို သူ့ဟာ ဝိုင်းဒိုင်းကြတော့တာပဲ။ သူ့ဆီက ကြမ်း တမ်းခက်ထန်မှုမျိုးတွေကို အဲဒီအချိန်များမှာ ကျွန်မက လက်ခံရရှိပါတယ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စပြီးညားခါစလောက်က ကျွန်မ ဟာ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုစရိုက်တွေကို အခုလောက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး မသိသေးဘူး။ အဲဒီတုန်းက သူ့ဟာ အရက်တွေ အတော်အတန် သောက်ထားပါတယ်။

အစပိုင်းမှာတော့ ကျွန်မက သည်းခံကြည့်ပါသေးတယ်။ သူကလည်း လုံးဝကို လျော့မပေးဘူး။ ဟွန်း . . . အဲဒီတုန်းက ဆို သူ့ဟာ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတာပဲ။ (အဲဒီအချက်ကို နောင် ကျွန်မက သူ့ကိုပြန်ပြောတော့ သူ့ဟာ ပြုံးစိစိလုပ်ပြီး ကျွန်မ ကို တမင် အံ့အားသင့်နေဟန်နဲ့ ကြည့်တယ်။) ကျွန်မဟာ တခြားကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထုံထိုင်းပေမယ့် သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာတော့ ဉာဏ်ကောင်းနေတတ်ပါတယ်။ ဆက်ပြောရဦးမယ်။

အဲဒီလို သူက ကျွန်မကို အတင်းပွေ့ညှစ်ထားတော့ ကျွန်မက မခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံးမှာ အလွတ်ပြန်ရုန်းပစ်လိုက်

ပါတယ်။ ပြီးတော့ မိန်းမသားတို့ သဘောဝအလျောက် အိုက်တင်နည်းနည်းလောက်လုပ်ရင်း သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ မခွဲတရို့ဟန်နဲ့ ရပ်နေမိတာပေါ့။ အဲဒီမှာတင် သူဟာ ကျွန်မကို ခံပြင်းသွားတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်တယ်။ နောက်... စားပွဲပေါ်က လက်ကျန်အနည်းငယ်ကို အကုန်မော့ချပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ရပ်နေတဲ့ ကျွန်မဆီကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီလို ရပ်ပြီးတော့ ကျွန်မမျက်လုံးတွေကို သူဟာ သေချာစိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်မ ရင်တွေဖိုလိုက်တာ။ နောက်တော့ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်ပခုံးစွန်းကို လာကိုင်တယ်။ ပထမတော့ ရုန်းဖယ်ပစ်လိုက်ဦးမလို့လဲ။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ကို ဒီလိုနည်းအားဖြင့် ရုန်းဖယ်လို့ မရနိုင်မှန်း ကျွန်မ သိလာရတယ်။ အစပိုင်းမှာ သူက ကျွန်မရဲ့ ပခုံးစွန်းကို ဖွဖွသာကိုင်ထားပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း သူ့မျက်လုံးတွေရဲ့ ခွန်အားကို မလွန်ဆန်ရဲလို့ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေမိတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်ဟာလည်း ကျွန်မရဲ့ လွတ်နေတဲ့ ပခုံးဆီကို ရောက်လာတယ်။ ရုတ်

တရက် ထိတ်ခနဲ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မ မော့ကြည့်လိုက်
 တော့ သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေဟာ တလှုပ်လှုပ်နဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို
 ရေရွတ်နေမှန်း ကျွန်မ သိလိုက်တယ်။ ကျွန်မလည်း
 အသေအချာ အားစိုက်ပြီး နားထောင်လိုက်မိတယ်။ အစက
 တော့ သူ့စကားသံဟာ ဗလုံးဗထွေးပဲ။ နောက်မှ ကွဲကွဲ
 ပြားပြားဖြစ်လာပါတယ်။ ‘မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့
 စကားကို သူဟာ တတွင်တွင် ရေရွတ်နေတာမှန်းလည်း
 ကျွန်မ သိရော ပျော်လိုက်တာ... တအားပဲ...။ ကျွန်မဟာ
 အဲဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ သူ့ကို တစ်ဘဝလုံးစာ ချစ်ပစ်လိုက်
 တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကို တစ်ဘဝလုံးစာချစ်ဖို့
 တခြားအကြောင်းတွေလည်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိပါသေးတယ်။
 သူဟာ ‘မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်တယ်’ ဆိုတဲ့ စကားကို တဖွဖွ
 ရေရွတ်ရင်း ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ကို သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ နှစ်မြှုပ်
 ပစ်ထားလိုက်တယ်။ သူဟာ ကျွန်မကို နွေးထွေးစေတဲ့နေရာ
 မှာ သိပ်ကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ပါ။

ရည်းစားတွေ အများကြီး ထားခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားတစ်
 ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီကိစ္စဟာ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းကြီး မဟုတ်
 လှဘူး။

သူနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်တာကို ကံထူးမှုတစ်ရပ်လို့လည်း

တွေးနေမိတယ်။ ရှင်တို့လည်း ကျွန်မနေရာမှာသာဆို ကျွန်မ
လို နေမှာပဲ။

ကျွန်မကို ရှင်တို့အနေနဲ့ လွန်လွန်းအားကြီးတယ်လို့
တွေးချင် တွေးနေမှာပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ယောက်ျားရဲ့
မကောင်းတဲ့အကြောင်းရော၊ ကောင်းတဲ့အကြောင်းရော
ပြောပြီး အကုန်လုံးကို ကျေနပ်နေနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ဦးအနေနဲ့
ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ့်ကို
ဂုဏ်ယူသင့်တဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ် ဟုတ်၊မဟုတ်တော့ ကျွန်မ
မဝေခွဲတတ်ပါဘူး။ ကျွန်မဘာသာ ဇွတ်ဂုဏ်ယူပစ်လိုက်တာပဲ
ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေထွန်းခိုင်မှာ မည်းပြောင်နေတဲ့
ဟော်လိုဂစ်တာပြားပြားလေးတစ်လက် ရှိပါတယ်။ သူက
ဂစ်တာတီး အရမ်းဝါသနာကြီးခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့အသံ
ကလည်း အတော်အတန် နားထောင်ဖို့ အဆင်ပြေပါတယ်။
သူဟာ ခပ်ငယ်ငယ်လောက်က ဂီတကို အပြင်းအထန်
လိုက်စားခဲ့သူတစ်ဦးပေါ့။

သူက နိုင်ငံခြားသို့ချင်းခွေတွေ၊ တီးဝိုင်းတွေ၊ ဂီတအမျိုး
အစားတွေ အကြောင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် နားလည်တတ်ကျွမ်း
ပါတယ်။ တူရိယာအနေနဲ့ ဒရမ်၊ လိဒ် ဂစ်တာတို့ကို

ကျွမ်းကျင်စွာ တီးခတ်နိုင်ပါတယ်။ အရင်က (သူ့ လူပျိုဘဝက) သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီးထောင်ထားတဲ့ Band တစ်ခုမှာ သူက လိဒ်ဂစ်တာတီးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့ပုံစံများဆို သိပ်မိတာပဲ။ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ တီရှပ်ကို မချွတ်တမ်းဝတ်တယ်။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဆိုတော့ သူ့ပုံစံဟာ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အရမ်းလူပြောများတယ်။ သူတို့ Band ဟာ သိပ်အောင်မြင်ကျော်ကြားလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်္ဂလာဆောင်တွေ၊ ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ မွေးနေ့ပွဲတွေလောက်ပဲ လိုက်တီးရတာပါ။

သူ့ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ ဆံပင်ရှည်တယမ်းယမ်းနဲ့ လိဒ်တီးပုံက မြင်ရသူအဖို့ စွဲမက်စရာပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီလိုပဲထင်တယ်။ သူတို့ Band တီးနေတာကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူး။ သူပြောပြလို့သာ သိရတာပါ။ သူ့ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့တာ အဲဒီကာလတွေတုန်းကပေါ့။ သူတို့တီးဝိုင်းမှာ သီချင်းဆိုတဲ့ အဆိုတော်မပေါက်စလေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲနဲ့ ခပ်ကဲပဲ ပရိသတ်ကောင်မလေးတွေဟာ သူ့ရဲ့ အဓိကပစ်မှတ်ပဲ။

အဲဒီလောကရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းဝင်ဆုံလာပြီဆိုတာနဲ့ နောက်ကနေပါလာတဲ့ အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး၊

မိန်းမ... စတာတွေက သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို စိန်ခေါ်
ပါတော့တယ်။ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အဆုံးစွန်ဆုံး ပျက်စီးမှု
ဆီ သူ့ရောက်သွားခဲ့တယ်။

နောက်တော့ သူဟာ ဉာဏ်ပညာကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ပီပီ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အဲဒီအမှောင်ထဲကနေ
ရုန်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆေးဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မိန်းမတွေ
နဲ့လည်း ခပ်ကင်းကင်းနေတယ်။ အရက်ကတော့ ဘယ်
လောက်သောက်သောက် မမူးတဲ့လူဆိုတော့ သိပ်ပြောစရာ
မလိုဘူး။ ဒါပေမယ့်... သူက အဲဒီအရက်ကိုလည်း ရံဖန်ရံခါမှ
သောက်တာပါ။ သူ့ရဲ့ အကောင်းဆုံးလုပ်ဆောင်ချက်က
တော့ အပေါင်းအသင်းအဟောင်းတွေကို စွန့်ခွာပစ်လိုက်
တာပါပဲ။ အဲဒီတော့ ဂီတလောကနဲ့ပါ အဆက်ဖြတ်သလို
ဖြစ်သွားတာပေါ့။ သူတို့ Band လည်း ပျက်သွားတယ်။

သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်တည်ထောင်တဲ့နေရာမှာ
သွေးအေးလွန်းတာကို တွေ့ရပါမယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်
လို့ သူက သိပ်တည်ငြိမ်တာပဲ။

သူနဲ့ ကျွန်မက အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေ လွန်မြောက်ပြီးမှ
တွေ့ရတာပါ။ သူဟာ ဂီတလောကထဲက ထွက်လိုက်ရလို့
သိပ်ဝမ်းနည်းနေတာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ဘူးလို့ ကျွန်မကို ပြောပြ

ပါတယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်စာကို အားသန်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်သီချင်း တော်တော်များများကို ဆိုနိုင် တီးနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ပြီးကာလလောက်က သူဟာ သူ့ရဲ့ ဂစ်တာအမည်းရောင်ပြားပြားလေးနဲ့ ကျွန်မကို အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေ ဆိုပြတတ်ပါတယ်။ နောက်တော့ သိပ်မဆိုပြတော့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာကျွမ်းကျင်မှု တစ်နေ့ တခြား အောင်မြင်လာတော့ သူ့မှာ အချိန်သိပ်များများ မရှိတော့တာကလည်း အချက်တစ်ချက်အနေနဲ့ ပါလိမ့်မယ်။ သူဆိုပြတဲ့ သီချင်းတွေကတော့ That's Why တို့၊ Nothing Else Matters တို့၊ Hotel California တို့ပါပဲ။ အဲဒီသီချင်းတွေကို သူက ဘိုသံအပြည့်နဲ့ တီးပြ၊ ဆိုပြတဲ့အခါ ကျွန်မဟာ လှိုက်မောတုန်ယင်နေတတ်တယ်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ရဲ့ ဂီတလောကတုန်းက မိတ်ဆွေ ဟောင်းတွေနဲ့ ပြန်တွေ့ရတဲ့အခါ သူက ဝမ်းသာအယ်လဲ ဖြစ်လေ့ရှိပါတယ်။ သူဟာ ဂီတအပေါ်မှာ အတော် သံယောဇဉ်ကြီးသူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့ဘာသာသူ ရေးထားတဲ့ သီချင်းတွေကလည်း အပုဒ်သုံးဆယ်လောက် ရှိပါတယ်။ အဲဒီသီချင်းတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ ချစ်သူဘဝကတည်းက သူရေး

ခဲ့တာပါ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ အချိန်အထိ သူ့မှာ အားရင် အားသလို သူက သီချင်းတွေ ရေးနေတာပဲ။ သူ့ရဲ့ သီချင်း တွေထဲမှာ ကျွန်မအကြောင်း ရေးထားတဲ့ သီချင်းတွေက ဆယ်ပုဒ်လောက် ရှိပါတယ်။ အဲဒါကလည်း သူပြောပြ တာပါ။

ကျွန်မကတော့ သူ့သီချင်းစာသားတွေကို ဖတ်ကြည့် ရတာ ကျွန်မအကြောင်း ရေးထားတယ်လို့ မထင်မိပါဘူး။ အဲဒီလောက်ထိအောင် ကျွန်မဟာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ခုံးဝေးပါတယ်။

သူ့ရေးတဲ့ သီချင်းတွေထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ ဆန်းကြယ်လှတဲ့ အိပ်မက်တွေအကြောင်းလည်း ပါပါသေးတယ်။ ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်တော်တော်များများဟာ သူ့ရဲ့ မူပိုင်အဖြစ် ပြောင်း သွားတတ်ပါတယ်။ ဥပမာ-ကျူရှင်မှာ သူ့တပည့်တွေကို ကျွန်မ အိပ်မက်တွေအကြောင်း ပြောပြီးရယ်ကြတဲ့အခါမျိုး၊ သီချင်းရေးတဲ့အခါ ကျွန်မ အိပ်မက်တွေအကြောင်း ထည့်ရေး တဲ့အခါမျိုးတွေမှာပေါ့။ အကုန်လုံးဟာ ကျွန်မအိပ်မက်တွေ ဆိုတာ ဘယ်လောက်ပြောပြော သူ့ကိုပဲ ချီးကျူးကြမှာပါ။ ဒါဟာလည်း ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ စကားပြော အရည် အချင်းရယ်၊ အနုပညာရယ်ကြောင့်သာ ကျွန်မအိပ်မက်တွေ

ဟာ ပိုမိုတောက်ပလာခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။

ဒီလောက်ဆို ရှင်တို့ ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေထွန်းခိုင် အကြောင်း တော်တော်သိရောပေါ့။ ကျွန်မအကြောင်း နည်း နည်းပြောပြရဦးမယ်။ အခုထိ ကျွန်မနာမည်ကို ရှင်တို့ မသိသေးဘူးမဟုတ်လား။ ဒါအမှန်ပဲ။ ကျွန်မက တမင် မပြောခဲ့တာပါ။ ရှင်တို့ သိချင်နေလား။ ကျွန်မစကားက မေးခွန်းဖြစ်နေပေမယ့် ရှင်တို့ရဲ့အဖြေကို ကျွန်မက မကြား နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ သိချင်တယ်လို့ပဲ ဖြေဖြေ၊ မသိချင် ဘူးလို့ပဲဖြေဖြေ ကျွန်မနာမည်ကိုတော့ ပြောပြပါ့မယ်။ ကျွန်မ နာမည်က သိမ့်သိမ့်ခင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကပဲ သင်္ချာအဓိကနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပါ။ အဖေက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ။ အမေကတော့ ဘာ အလုပ်မှ မလုပ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ထိန်းသက်သက်ပါပဲ။

အပျိုဘဝတုန်းကတော့ ကျွန်မကို ပိုးပန်းတဲ့ ယောက်ျား တော်တော်များများ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ တချို့မိန်းကလေး တွေအတွက် ဂုဏ်ယူစရာဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မအတွက်တော့ ဂုဏ်ယူစရာလို့ မမြင်ပါဘူး။

ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အခါ သူတို့အကြောင်း စဉ်းစားမိရင် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အရမ်းဒေါသထွက်တာပဲ။ အပိုလုပ်ပြီး

ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ တကယ်ပြောတာ။ သူတို့တွေအကြောင်း
တွေ့မိရင် ကိုယ်ရှုံးတယ်လို့ ကျွန်မက ခံယူထားတာကိုး . . . ။
ဒါပေမယ့် မတွေ့မိအောင် သတိထားနေရင် ပိုတွေ့မိတယ်။
သတိမထားတော့လည်း တွေ့မိတာပဲ။ ကျွန်မက စိတ်ကစား
နေတဲ့အချိန်မို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး။

အဲဒီကိစ္စမျိုးတွေက အဓိပ္ပာယ်ပေါက်အောင် ပြောရဖို့
တော်တော်ခက်တယ်။ မိန်းကလေး တော်တော်များများဟာ
ကျွန်မလိုပဲ ကြုံဖူးကြမှာပါ။ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတာ မှန်ပေ
မယ့် မတော်တဆ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်မိသွား
ရင် ကျွန်မကစပြီး ကြိုက်တယ်လို့ အထင်ခံရတဲ့အခါ
အဆိုးဆုံးပဲ။ ကောင်လေးတွေက အဲဒီလို ဘဝင်ကလည်း
မြင့်တတ်သေးတယ်။ ကိုနေထွန်းခိုင်ကအစ အဲဒီလိုပဲ။

ကျွန်မအကြောင်းကို ပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ အိပ်မက်
ဆန်းတွေအကြောင်းလည်း ချန်ထားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ
လောက်ကို ကျွန်မနဲ့ အိပ်မက်ဆန်းတွေဟာ တစ်သားတည်း
ဖြစ်လို့နေပါပြီ။ ကျွန်မ တက္ကသိုလ်စတက်တဲ့နှစ်မှာပဲ အဲဒီ
အိပ်မက်ဆန်းတွေကို စမက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့
အခုလိုမျိုး ငါးရက်ခြား၊ တစ်ပတ်ခြားလောက် မဟုတ်သေး
ပါဘူး။ နှစ်လလောက်မှ တစ်ခါလောက်ပဲ မက်တာ . . . ။

နောက်တော့ တစ်လ တစ်ကြိမ်နှုန်းလောက် ဖြစ်လာတယ်။
အဲဒီအချိန်လောက်အထိ ကျွန်မ သတိမထားမိသေးဘူး။
ဟော. . . ရှင်တို့ အံ့ဩနေပြန်ပြီမဟုတ်လား။ သတိမထားမိတဲ့
အကြောင်းကို အခုလို ပြန်ပြောနေတာ ရှင်တို့ အံ့ဩမယ်ဆိုရင်
အံ့ဩသင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ မအံ့ဩစေချင်
ဘူး။ ဒါက ဒီလိုပါပဲ။

ကျွန်မက အဲဒီအချိန်တုန်းကသာ သတိမထားမိပေမယ့်
နောက် သတိထားမိတဲ့အခါမှာ ကိုယ် ဘယ်တုန်းလောက်က
ဒီအိပ်မက်မျိုး စမက်ဖူးပါလိမ့်ဆိုပြီး ပြန်စဉ်းစားမိပါတယ်။
အဲဒီလိုပြန်စဉ်းစားမိတော့မှ ကျွန်မ အမှတ်တမဲ့ သတိမထားမိ
ခဲ့တာတွေကို ပြန်သတိရစေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက
ရှင်တို့ကို ပြန်ပြောနိုင်တာပါ။

ဪ. . . စောစောက ပြောလက်စ စကားတောင် ပြတ်
သွားပြီ။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျွန်မအိပ်မက်တွေဟာ တစ်ခါနဲ့တစ်ခါ
ရက်တွေ စိပ်လာလိုက်တာ. . . ။ အခုဆိုရင် ငါးရက်ကို
တစ်ကြိမ်နှုန်းလောက် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ခါ တစ်ခါဆိုရင်
နှစ်ရက်ဆက်တိုက် မက်တာမျိုးတောင် ဖြစ်လာပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အသေအချာကို စိတ်မပျက်ပါဘူး။
ဒါဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ပျော်စရာတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါ

တယ်။

အိပ်မက်အသစ်အဆန်းတစ်ခုမက်ပြီး နိုးလာတယ်ဆိုရင် ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးဟာ ပေါ့ပါးနေလို့၊ ခေါင်းထဲမှာ ကြည့်လင် လန်းဆန်းလို့။ အဲဒီနံနက်ခင်းဟာ သိပ်နေလို့ကောင်းတာပဲ။ ကျွန်မရဲ့ တချို့အိပ်မက်တွေဟာ ချောက်ချားစရာ အပြည့်နဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ရင်ခုန်နေရုံအပြင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဲ... ရင်တုန်တာလည်း အနည်းအကျဉ်းတော့ ပါမယ်ထင်ပါတယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီအရသာဟာ သရဲရထားစီးရသလို မျိုး၊ ရိုလာကိုစတာ စီးရသလိုမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ ရှင်တို့ကတော့ ကျွန်မလို အရသာမျိုး ခံစားဖူးမယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်မထင်တာ မှားချင်လည်း မှားမယ်။ မှန်ချင်လည်း မှန်မယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်အရေးမကြီးလှပါဘူး။

အခုလောလောဆယ် ကျွန်မစိတ်တွေဟာ လတ်ဆတ်လန်းဆန်းလို့နေပါတယ်။ ကျွန်မပြောလို့ ရှင်တို့ဟာ ကျွန်မအကြောင်းရော၊ ကျွန်မယောက်ျား ကိုနေထွန်းခိုင်အကြောင်းရော၊ ကျွန်မ အိပ်မက်ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ အကြောင်းရော သိပြီးပြီးမဟုတ်လား။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ ကိုယ့်စွပ်ကြောင်းတွေကို ကိုယ်ပြန်တွေ့ရတဲ့အခါမှာ လိပ်ပြာလုံနေဖို့

လိုတယ်။ စိတ်ရဲ့အာသာပြေဖို့ကလည်း သိပ်အရေးကြီးတယ်။
 လုပ်ယူဖန်တီးမှုကိစ္စတွေဟာ တစ်နေ့တခြား ပျင်းစရာကောင်း
 လာပြီ။ အိပ်မက်ကအစ လုပ်ယူနေကြတာဟာ သဘာဝမကျ
 ဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်မ အိပ်မက် မက်တဲ့အခါကျရင်
 ရှေးခေတ်တုန်းက ဗိုင်းရပ်(စ်)တစ်ကောင်ကို အစာကျွေးတဲ့
 အကြောင်း မက်မှာ...။ ဒီတော့ ကျွန်မကို နည်းနည်း
 လောက် ကူညီပါဦး။ ရှေးဟောင်းဗိုင်းရပ်(စ်)တစ်ကောင်ရဲ့
 အစာက ဘာလဲ။ ရှင်တို့သိရင် ကျွန်မကို ပြောပြပါလား။
 အခုချိန်မှာတော့ ကျွန်မဟာ စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း
 ကျလို့ ကျေနပ်နေတော့တာပါပဲ။ ။

မိုးရာသီလျှောက်ချင်း

[၈]

အေးစိမ့်၍ အရသာရှိသော ရာသီကို မိုးဥတုဟု အလွယ်
ခေါ်လိုက်လျှင် ကန့်ကွက်ချင်သူတွေ တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိနိုင်ပါ
သည်။ ထိုထက်ပိုမိုရင်ဖြင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ လူတွေအပေါ်
ဩဇာကြီးမားနေမှုကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်၍ ရယ်သွမ်း
သွေးချင်မိသည်။ ကျွန်တော်က ကမ္ဘာကြီးထဲမှ ကိုယ်ပေးထား
တာထက် ပိုပြီး ရယူလိုသူ မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။
ဒါသည် လူတချို့၏သဘောထားနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေ
မှာ သေချာသော်လည်း ထီးထီးကြီး ဖြစ်နေဦးမည်ဟု ထင်ပါ
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်က ဒါမျိုးကိစ္စများ၌ ပျော်ရွှင်
စွာ နေသားကျနေခဲ့လေပြီ။

ထားပါတော့. . . ။ မိုး၏ အမည်နာမနှင့် ဖွင့်ဆိုချက်က ဘယ်လိုပင်ဖြစ်နေပါစေ ကျွန်တော့်အတွက် မိုးဥတုသည် ရာသီစက်ဝိုင်းထဲမှာ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်စရာကောင်းသော အချိန်ကာလပဲဖြစ်သည်။

မိုးစက်၊ မိုးပေါက်များအောက်၌ ကျွန်တော့်ဘဝသည် အချိုးအကွေ့များစွာ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော်သည် မိုးရေ တွေကြားမှာ “ငွန်လ၏မိုးရေများ” ကဗျာစာအုပ်ကို ဖတ်ခဲ့ သည်။ အဖေနှင့် စကားများပြီး အိမ်ကနေ ဆင်းခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံးသော ရည်းစားက ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်သွား၍ အသည်းကွဲခဲ့သည်။ ထိုအသည်းကွဲသောကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကဗျာတော့ မရေးဖြစ်ခဲ့။ (အဲဒီတုန်းက အသည်းကွဲပြီး ကဗျာရေးတယ်ဆိုတာ အဘိဓမ္မာခိုင်မာသည့် မဟာကဗျာ ဆရာကြီးတွေရဲ့ အလုပ်မဟုတ်. . . ဟူသော ခံယူချက်မျိုး ကျွန်တော့်မှာရှိ၏။) မိုးရာသီကာလများအတွင်း ကျွန်တော့် မှာ လုပ်ခဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ အတော်များများရှိပြီး မလုပ်ခဲ့၊ မဖြစ်ခဲ့တာတွေလည်း အများကြီး ရှိခဲ့ပါသည်။

မိုး၏ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းနှင့် စွဲမက်ဖွယ် အရသာသည် ကျွန် တော့်သွေးကြောထဲတွင် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝမှစ၍ ယနေ့တိုင် စီးဆင်းရှင်သန်လျက် ရှိနေသည်မှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အသိဆုံးပဲ မဟုတ်ပါလား။

[၁]

သစ္စာနီဆိုသော ကဗျာဆရာတစ်ဦးသည် သူ့ကဗျာ တစ်ပုဒ်တွင်-

“မိုးကလွဲလို့ အားလုံးနဲ့ လွဲခဲ့ပေါ့” ဟု မိုးဥတုကို ဒုက္ခ တစ်ဝက်နှင့် လှပအောင် ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါ၏။ ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ် သည် မိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရေးထားသော မြန်မာကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေကို အပုဒ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဖတ်ခဲ့ဖူးတာ ပြန်လည်သတိရသွားပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် မိုးရာသီ အကြောင်း ဖွဲ့ဆိုထားသည့် တေးသီချင်းများနှင့် မိုးရာသီ နောက်ခံ ရုပ်ရှင်ကားများကို တစ်စုံတစ်ရာသော အတိုင်း အတာအထိ နားဆင်ကြည့်ရှုခဲ့ဖူး၏။

ဒါ့အပြင် မိုးဖွဲဖွဲရွာကျနေသော ရှုခင်းပါသည့် ပန်းချီကား တချို့ကိုလည်း ကျွန်တော်က ပိုင်ဆိုင်ထားသေးသည်။ ကျွန် တော်ကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သော ကဗျာတစ်ပုဒ်ရဲ့ အမည်မှာ “ဆွဲငင်ထားတဲ့ ဇူလိုင်မိုးစက်တွေ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သင်သိထား ရန် တစ်ခုမှာ ယခုရာသီသည် မိုးရာသီဖြစ်ပါသည်။

သိပ်မဝေးလှသော ကာလတစ်ခုတုန်းကဆိုလျှင် ကျွန် တော် ရေးသမျှ ဝတ္ထု၊ ကဗျာများ၌ မိုး၏အငွေ့အသက်တွင်

ရိုက်ခတ် ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့သည်အထိ ဖြစ်ဖူးလေသည်။ မိုးရာသီ
၏ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ကျွန်တော့်အနုပညာ ဖန်တီးချက်တွေ
အရိုင်းဆန်ခဲ့တာလည်းရှိ၏။ ထိုအရိုင်းဆန်သော အလှ
တရားမျိုးသည် ကိုယ် ရွာဖွေအားထုတ်တိုင်း ရတတ်သည်
မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော်က မိုးရာသီရဲ့ ပုံပိုးမှုကို ရိုးသားစွာ
စကားဆိုချင်မိလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံများမှာတော့ မိုးရွာလာသည့်အခါ ငယ်ငယ်
က အော်ဆိုနေကျအတိုင်း “မိုးရွာရင် မိုးရေချိုးမယ်၊ မေမေ
လာရင် နို့စို့မယ်၊ ဖေဖေလာရင် အုန်းသီးခွဲစားမယ်” ဟူသော
ကိုင်ဇာ၏သီချင်းအား ဘာကိုမှမရှက်ဘဲ အားရပါးရ ဆိုပစ်
လိုက်ချင်၏။ သို့သော် ထိုဆန္ဒမှာ ဆန္ဒသာဖြစ်ခဲ့၍ ကျွန်တော်
ဆယ်တန်းအောင်မြင်ပြီးကတည်းက အခုချိန်အထိ အဲဒီ
သီချင်းကို ဆန္ဒရှိသလို တစ်ခါမှ မဆိုဖြစ်ခဲ့ပေ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ငွေမလျှော့သေးပါ။ တစ်နေ့နေ့
တစ်ချိန်ချိန်တွင်တော့ ထိုရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်
ဖော်ရမည်ဟု စိတ်မှာ တေးမှတ်ထားမိ၏။ ဟော. . . ရုတ်
တရက် ကျွန်တော် စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အိမ်အပြင်ဘက်မှာ
မိုးတွေက လေနှင့်အတူ သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခတ်ရွာသွန်းနေကြ
ပုံရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဒီလိုအချိန်အခါမျိုး၌ အတိတ်တုန်းက လိုပင် အနုပညာဇာတ်ခံတို့ကို မတော်တဆ လင်းပွင့်လာခဲ့လျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေစေရန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ၏။ မနာလိုသူ တချို့က ဒါကို မရိုးသားသောနည်းဖြင့် အတင်းလုပ်ယူသည်ဟု အပြစ်ပြောချင်ကြသည်။ ကျွန်တော့်မှာ ထိုသူများနှင့် အပြန်အလှန် ငြင်းခုံဖို့ အချိန်မရှိသည်ဖြစ်ရာ ပြုံးပြီး သူတို့စွပ်စွဲချက်တွေကို နားထောင်နေရုံသာ တတ်နိုင်လေသည်။

အချို့သော အနုပညာပစ္စည်းများကို ပြည့်စုံစွာ ဖန်တီးရန် ကျွမ်းကျင်၍ ပြင်းထန်သည့် ခံစားမှုအပြင် ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလျော့သော ဇွဲလုံ့လမျိုးပါ လိုအပ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိထားခဲ့ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

မိုးသည် တစ်ခါတလေတော့လည်း လွမ်းစရာကောင်းသော အတိတ်ဇာတ်လမ်းများကို ပြန်လည်တူးဆွနေတတ်၏။

“နင် ငါ့ကို မနက်ဖြန်ကျရင် အကြွေးလေးဆယ် ပြန်ဆပ်ဦးနော်. . . ကောင်းထက်။ မေ့မနေနဲ့ဦး . . . ”

အေမွန် (ဆယ်တန်းတုန်းက သူငယ်ချင်း)

“ကိုကြီး . . . ရော့ရော့၊ ဒီမုန့်တွေကို အဖေ
မမြင်အောင် အမြန်ဝိုင်းစားပေးဦး . . . ”

အိသီဂီမောင် (ညီမအလတ်)

“ဟိတ်ကောင်၊ ကောင်းထက် . . . မင်းက ဘာ
ကြည့်တာလဲ၊ ချချင်လို့လား။”

ဇင်ကို (မတည့်အတူနေဘော်ဒါ)

“နင့်ကိုယ်နင် ဘာများထင်နေလဲ ကောင်း
ထက်၊ လူကဖြင့် လက်တောက်လောက်လေး
ရှိသေးတယ်။ အမေကို တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြော
နေတာ . . . ငါလုပ်ထည့်လိုက်ရရင် သေဦးမယ် . . .
ဟွန်း . . . ”

ဒေါ်ကေသီအောင် (အမေ)

“ဟဲ့ . . . ကောင်းထက်၊ နင့်ကြောင့် မနေ့က
ငါ့ထီး ကျိုးသွားတာကို အခုမှလာပြီး မသိချင်
ယောင်ဆောင်မနေနဲ့။ ပြန်လျော်ပေးနော်၊ မလျော်
ပေးလို့ကတော့ နင့်အမေနဲ့ လိုက်ပြီးတိုင်ပြောမယ်”

အေးချမ်းမြေ့

(အတန်းပိုင်ဆရာမ၏ အစွာဆုံးသမီး)

[၈]

ဘယ်သူသည် ဘယ်တုန်းက ဘယ်ကဲ့သို့သော စိတ်
သဘောထားနှင့် ကျွန်တော့်ကို အနုပညာ၏ ကျေးကျွန်
ဖြစ်နေအောင် ကျိန်စာတိုက်ခဲ့လေသနည်း။

ထိုမေးခွန်းရဲ့ အဖြေမှန်အား သိရှိသူကို မည်သူမဆို
ကျွန်တော်က (၁၉)လမ်းထိပ်တွင် ဝက်သားတုတ်ထိုး အဝ
ကျွေးရန် အာမခံပါသည်။ ဟုတ်လို့လားဟု သံသယနှင့်
ထပ်၍မေးဖို့မလိုပါ။ အဖြေသိသူကို ဝက်သားတုတ်ထိုးကျွေး
ရန် လုံးဝ အတိအကျ ကျွန်တော့်ဘက်က ကျိန်းသေ တာဝန်
ယူပါမည်။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ခြေထောက် အောက်ပိုင်းနားသို့
မိုးစက်လေးများ ကျရောက်လာ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့်
ကျွန်တော်ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှ စာသားများကို သွား
သတိရလိုက်မိသည်။

ရော် . . . ခက်လေပြီ။ ငါဟာ တစ်ခုခုနဲ့ တိုက်ဆိုင်လိုက်
တိုင်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေ၊ ရုပ်ရှင်တွေ၊

သီချင်းတွေကိုပဲ သွားသတိရနေတာလဲ။ ခက်လိုက်တာ . . . ။

ကျွန်တော်သည် မိုးရွာသောနေ့တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်စွဲလမ်းမှု အား ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အနည်းငယ် စိတ်ပျက်သွားမိခဲ့ သည်။ ဒီလိုနှင့် ကာကီရောင် မိုးသားများအောက်တွင် ကျွန်တော်က အနုပညာနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေဖို့ စတင်တွေးမိ ကာ အလွန်ပင် ကျေနပ်သွား၏။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် အရမ်းလွတ်လပ် ပေါ့ပါးနေ ခဲ့ပြီး အစစ အရာရာ အားလုံးမှာလည်း တော်တော်ပဲ အဆင် ပြေလှသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ကျွန်တော်က လုပ်ချင်ရာတွေကို တစ်နေ့ကုန် လျှောက်လုပ်နေလိုက်၏။ ညကျတော့ ဘာဖိအား တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိသော ဒီလိုနေ့မျိုး ကို ဒိုင်ယာရီထဲ၌ မှတ်တမ်းတင်သည့် ဝါကျတွေရေးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ရေးကောင်းကောင်းနဲ့မို့ ဒိုင်ယာရီရဲ့ စာမျက်နှာ ဆယ်မျက်နှာခန့်မှာ စကားလုံးတွေ ပြည့်နှက် သွားပြီး အချိန်ကလည်း ညဉ့်တစ်ချက်ထိုးသွား၏။

မနက်မိုးလင်းလာသောအခါ ကျွန်တော့်ခေါင်းတစ်ခုလုံး တွင် မူးနောက်နောက်ဝေဒနာနှင့် အိပ်ရာမှ နိုးထလာခဲ့ပါ သည်။ ညက အိပ်ရာဝင် နောက်ကျလို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စောစောစီးစီး သူငယ်ချင်း အယ်ဒီတာတစ်ယောက်က အိမ်ကို ရောက်လာ၏။ သူ့မဂ္ဂဇင်းအတွက် တောင်းထားသောစာမူ ပြီး၊မပြီး လာစစ်ဆေးတာပဲဖြစ်၏။ ထိုသူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော့်အခန်းထဲအထိ ဝင်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . မျက်နှာသစ်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား ကြမယ်”

“အေး . . . အေး . . . ”

“မင်းကလည်း အိပ်လိုက်တာ၊ ဘယ်အချိန်တောင် ရှိနေ ပြီလဲ”

“ငါ ညတုန်းက အိပ်ရာဝင်တာ နောက်ကျလို့ကွ . . . ”

“ဘာလဲ၊ ငါတို့မဂ္ဂဇင်းအတွက် စာမူရေးနေလို့လား . . . ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွ . . . ၊ ကဲ . . . ခဏစောင့်ဦး . . . ”

ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းကို စကားဖြတ်ပြီး ရေချိုးခန်း ထဲမှာ မျက်နှာအမြန်သစ်လိုက်ပါသည်။ မိုးတွင်းမနက်ခင်းမို့ အနည်းငယ် မိုးအေးနေ၏။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ရေမချိုးတော့ဘဲ မျက်နှာကိုသုတ်ကာ အဝတ်လဲပစ်လိုက် သည်။

ထိုစဉ် သူငယ်ချင်းက . . .

“ဟာ . . . ကောင်းလိုက်တဲ့ အက်ဆေးလေကွာ . . .”

ကျွန်တော်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ့လက်ထဲတွင် ကျွန်တော့်ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖတ်လက်စ အနေအထားနှင့် တွေ့ရမှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူ့ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အ၊အဖြစ်နေဆဲ . . . ။ သူက . . .

“ငါတို့မဂ္ဂဇင်းအတွက် ဒီဟာလေးကိုပဲ ယူလိုက်တော့မယ်နော် ဟေ့ကောင် . . .”

“ငါက အဲဒါ ဒိုင်ယာရီ ရေးထားတာကွ။ မဂ္ဂဇင်းပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကလေး၊ လှပါတယ်ဆိုမှ ရေမချိုးရသေးဘူးလုပ်နေပြန်ပြီ။ အချင်းချင်းတွေကို ပဲသိပ်မများနဲ့။ ဒါပဲငါယူသွားမယ်။ ရော့ . . . ဒီမှာ၊ တစ်ခါတည်း ခေါင်းစဉ်ပါတပ်လိုက်ဦး”

ကျွန်တော်လည်း ဒီကောင်ကို ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်၍ မရနိုင်တော့မှန်း သဘောပေါက်သွားမိ၏။ သူ့ဆီမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုယူပြီး ပြန်ဖတ်ကြည့်တော့ တကယ်ပဲ သူပြော

သလို ဖတ်ရတာ အဆင်ပြေနေလေသည်။

ထိုစာစုကို ကျွန်တော်က “အနုပညာနှင့် ကင်းလွတ်သော မိုးနေ့တစ်နေ့”ဟု အည်ပေးလိုက်၏။ သူငယ်ချင်းအယ်ဒီတာက လက်ဖက်ရည် အမြန်သောက်ပြီး ကျွန်တော့် ဒိုင်ယာရီကို လမ်းထိပ်တွင် မိတ္တူကူးယူ၍ ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း “ဒါမျိုး နောက်တစ်ပုဒ် ရေးထားဦး”ဟု မှာသွားသေး၏။

အဲဒီနည်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် စကားလုံးတွေကို ပြန်လည်ထိတွေ့ ဆက်ဆံရပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း အနုပညာရဲ့ ကျေးကျွန်တစ်ဦးဘဝကို အလိုလို ပြန်ရောက်သွားခဲ့ရတော့၏။ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့ရသမျှ အဖြစ်အပျက်များ ကြား၌ ဘယ်အရာက ဝတ္ထုအတွက်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်ကတော့ ကဗျာအတွက် စသဖြင့် ဝေစုခွဲရင်း ကျွန်တော့်မှာ အသက်တွေ ကြီးလာခဲ့ရလေသည်။ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် ကျွေးမည့် (၁၉)လမ်းထိပ်က ဝက်သားတုတ်ထိုးတွေကို ယနေ့တိုင် ဘယ်သူမှ စားခွင့်မကြုံသေးသည်မှာ သဘာဝတရားကြီး၏ လှပသော ထိုးဇာတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့က ရိုရိုသေသေ စောင့်ကြည့်ကြပါစို့။

[ဃ]

သင်သည် တစ်ခါတုန်းက ဘဝ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်သော မိုးရာသီတင်ဆက်မှုတချို့အကြောင်းကို မှတ်မိနေ ခဲ့ဦးမည်ဆိုလျှင် ဒီဝတ္ထုသည် ဒီနေရာမှာပဲ ပြီးဆုံးသွားသည်တု မှတ်ယူလိုက်ပါ။ တကယ်များ သင်က ဉာဏ်မကောင်း၍ အဲဒီလို မမှတ်မိဘူးဆိုပါက မိုးရွာသည့်အခါတိုင်း လမ်းမ ပေါ်၌ ဘောင်းဘီတိုနှင့် မိုးရေထွက်ချိုးပါ။ သင့်ကို အရပ်ထဲမှ “ရှားသွားပြီ” ဟူသော သတ်မှတ်ချက်မျိုး ရရှိလာမှ မိုးရေချိုး ခြင်းကိုရပ်ပါ။

ထိုအခါ ဒီဝတ္ထုကိုဖတ်ရတာ ပိုမိုအရသာရှိလာပါလိမ့် မည်။ ဝတ္ထုထဲမှ စကားလုံးများသည် သင့်ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်လာ မည်။ ဝတ္ထုကို သင့်သဘောကျ ပြီးချင်သည့်နေရာ၌ ပြီးဆုံး နိုင်ပြီး စချင်သည့်နေရာမှ စတင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ ဒါ့အပြင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံးသည် သင့်ပိုင်ဆိုင်မှုအဖြစ် သင့်ခန္ဓာကိုယ် အတွင်း မိုးနှင့်အတူ သင်းယုံ့စွတ်စိုနေပေလိမ့်မည်။

[၉]

ရာသီစက်ဝိုင်းသည် သူ့သဘာဝအတိုင်း လှည့်ပတ်လျက်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ၌ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်းဟူ၍ ရာသီဥတုကို သုံးမျိုးခွဲခြား သတ်မှတ်ထား၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုသုံးရာသီအနက် မိုးရာသီကို လွမ်းဆွေးဆွတ်ယုံ့စရာ အကောင်းဆုံးရာသီဟု သဘောရပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားနှင့် မိုးရာသီတို့မှာ အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ဆိုင်၍ အခါခါ လွဲချော်နေကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ဒါကြောင့်ပင် ကျွန်တော်က ဒီဝတ္ထုအား ရေးလိုက်၏။

ဒါကြောင့်ပင် သင်တို့က ဝတ္ထုကို ဖတ်ကြ၏။

ဒါကြောင့်ပင် အရှိတရားသည် သင်တို့နှင့် အဝေးဆုံး အရပ်သို့ ရောက်နေ၏။

ဒါကြောင့်ပင် လူတို့သည် ဘာမှမရှိဘဲနှင့် အသက်ရှင်နေထိုင်လျက်ရှိ၏။

ဒါကြောင့်ပင် ကျွန်တော့်မှာ အသက်ရှိနေခဲ့ပြီး ကျန်တာ ဘာမှမရှိသောကြောင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော် လုံးဝ မတတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒါကြောင့်ပင် သင် ယခုဖတ်နေသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဟုတ်၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဟုတ်သဖြင့် တခြားသော အရာတွေ လည်းမဟုတ်နိုင်။ အကယ်၍ တစ်ခုခုဟုတ်မှဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ဒီအရာသည် မိုးရာသီဆီမှ ထွက်ပြေးလာသည့် မိုးရာသီ တစ်ခုတော့ ဖြစ်နေနိုင်လေသည်။ ။

ဝေမျှလျှင်

၂၀၀၆

အိမ်ထောင်ရေးသစ်

ချစ်မိသူဆိုတာ လောကမှာ စစ်အစွဲဆုံးဆုံးလူပါ။
ချစ်မိပြီဆိုကတည်းက အိမ်နဲ့လုံးသားဟာ
တယုတယနဲ့ သေမိန့်ကုသွားခဲ့ပါပြီ။

(တာရာမင်းဝေ)

သူသည် တစ်ခါတစ်ခါ ပင်လယ်ကစွီးပင်များကြား ဝင်အိပ်နေတတ်၏။
တစ်ခါတစ်ခါ အနီရောင်မဲကြိုးတပ်ဆင်ထားသည့် ကျောင်းသူများဆီမှ
မဲကြိုးကိုလှ၍ ထွက်ပြေးတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ခါကျောင်းကန်တင်ဆိုင်များ၌
“ဒီစင်ဘာ ၃၁ရက် တစ်ပွဲပေးပါ” ဟုမှာစားတတ်၏။

(ဝေယုသွင်)